

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 5 Νοεμβρίου 1892.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 10

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις..... " 8.50
 Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΜΕΡΑΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΔΙΟΥ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ, μετάφρ. ἐκ τοῦ ρωσικοῦ ὑπὸ Ἀγαθ. Γ. Κωνσταντινίδου, (τέλος). — ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίῳ ΜΑΡΟΥ. (μετὰ εἰκό- νων), μετάφρ. Β' — ΤΟ ΤΑΞΙΜΟΝ, Νεαπολιτανικὸν διήγημα Salvatore di Giacomo — Ο ὙΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτωρὸς Μαζῶ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ- ΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμεων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κ.τ. κ.τλ.

Ὅσοι τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυ- μοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὄντες τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὴν Β' Περίοδον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται θερμῶς ν' ἀνανεώσωσι τὴν λήξασαν συνδρομὴν των, διότι ἡ μὴ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις αὐτῆς ἐπιφέ- ρει τὴν δικαιοσύνην τοῦ φύλλου.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΜΕΡΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΔΙΟΥ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ

Διήγησις στρατιώτου μὲ τὸ κομμένο πόδι.

(Ἐκ τῶν λαϊκῶν διηγημάτων τοῦ Β. Μ. ΓΑΡΕΗΝ)

[Τέλος]

Θεὲ μου! Θεὲ μου! Κατακομμένος πέφτω μὲ τὸ πρόσωπο κατὰ γῆς καὶ ἀρχίζω τὸ Φοῖνον. Ἀπὸ τὸ παγούρι, ποῦ ἀναποδογύρισσα, τρέχει τὸ νερό, ἡ ζωὴ μου, ἡ σωτηρία μου, ἡ παράτασις τοῦ θανάτου μου. Ἀλλὰ τοῦτο τὸ παρετήρησα τότε, ὅταν δὲν ἔμεινε πλέον μέσα νερὸ οὔτε μισὸ ποτηρί, τὸ ἔλλο τὸ ἤπτε τὸ στεγνὸ τὸ χῶμα. Ὅστερα ἀπὸ τὸ φοβερὸ αὐτὸ περιστατικὸ ἐπέτρωσα. Ἐκοιτόμουν ἀ- κίνητος μὲ μισοκλεισμένα μάτια. Ὁ ἀέρας ἰλονένα ἀλλάζε καὶ ἐφυσούσε, πότε δροσερός καὶ καθαρός καὶ πότε μὲ ἐπιγε μὲ τὴ δυ- σωδία του. Ὁ γείτονας μου ἔγινε σήμερα τόσο φοβερός ποῦ δὲν περιγράφεται. Ὅταν ἀνοιξά μιά φορά τὰ μάτια μου γιὰ νὰ τὸν κυττάζω, μέπιασε φρίκη. Δὲν εἶχε πρόσωπο. Ἡ σαρκεὶς ἐξεκόλλησαν ἀπὸ τὰ κόκκαλα καὶ ἔπεσαν. Τὸ φοβερὸ κοκκαλένιο χαμόγελο, πικροτείνον χαμόγελο, μοῦ ἐφάνη τόσο φο- βερὸ, τόσο ἀποτρόπαιον, ὅσο καμμιά φορά ἴσα μὲ τώρα. Αὐτὸς ὁ σκελετὸς ἐν στολῇ, μὲ τὰ γυαλιστὰ κουμπιά, μ' ἔκκαμε ν' ἀνα- τριχιάσω. «Αὐτὸς εἶνε ὁ πόλεμος, ἐσκέφθηκα. Αὐτὴ εἶνε ἡ εἰκόνα του».

Καὶ ὁ ἥλιος καίει καὶ φλογίζει ὅπως προ- τήτερα. Τὰ χέρια καὶ τὸ πρόσωπό μου πρὸ πολλοῦ εἶνε πιά ἠλιοκαυμένα. Ὅσο νερὸ μοῦ ἔμεινε τὸ ἤπια ὄλο. Ἡ διψα μ' ἐβασάνιζε τόσο, ὥστε ἂν καὶ εἶχα ἀποφασίσει νὰ πιῶ μιά μόνο γουλιὰ, τὸ ἤπια ὄλο. Ἀχ! γιατί νὰ μὴ φωνάξω στοὺς κοζάκους, ἀφοῦ ἦτονε τόσο κοντὰ μου! Καὶ τοῦρκοι ἂν ἦτον, παν- τοτε θὰ ἦτονε καλλίτερα! θὰ μ' ἐβασάνιζαν μιά-δύο ὥραις, τώρα ὅμως ποῖός ξέρει πόσο θὰ σέρνωμαι καὶ θὰ βασανίζωμαι ἐδῶ πέρα. Ἀχ, μάννα μου, ἀκριβὴ μου μάννα! Ὅθι μα- κήσης τὰ μαλλιά σου, θὰ χτυπήσης τὸ κε- φαλί σου στὸν τοῖχο, θὰ κλάψης γιὰ μένα καὶ θὰ κταρασθῆς ἐκείνους ποῦ ἀνακάλυ- ψαν τὸν πόλεμο γιὰ νὰ βασανίζωνται οἱ ἀν- θρώποι.

Ἀλλὰ οὔτε σύ, οὔτε ἡ Μάσσα θὰ μάθετε καμμιά φορά τὰ βάσανά μου. Ἐχε γειά, μάννα μου, ἔχε γειά, Μάσσα μου, ἔχε γειά, κόσμε! Ἀχ, βάρος καὶ πίκρα ποῦ ἔχω στὴν καρδιά!

Καὶ πάλι μοῦ ἤλθε στὸ νοῦ τὸ ἄσπρο σκυλακί! Ὅλο αὐτὸ συλλογοῦμαι. Ἐκεῖνο ἐβασανίσθηκε μιά μέρα καὶ ἐγλύτωσε. Ἐγὼ εἶμαι πιο δυστυχισμένος ἀπ' αὐτό, γιὰτὶ βα- σανίζωμαι τώρα ὀλόκληρες τρεῖς μέρας. Αὐ- ριο εἶνε ἡ τέταρτη, ὕστερα ἡ πέμπτη, ἡ ἕ- κτη... ποῦ εἶσαι, Χάρος; ἔλα, ἔλα! πάρε με!

Μὰ ὁ Χάρος δὲν ἐρχεται νὰ μὲ παρη. Πρέπει νὰ ζήσω, πρέπει νὰ ὑποφέρω. Καὶ κοιτόμαι σὲ τέτοιον φοβερὸ ἥλιο, καὶ δὲν ἔ- χω οὔτε μιά γουλιὰ νερὸ νὰ δροσίσω τὸ φλογισμένον λαρυγγά μου, καὶ τὸ πῶμα μὲ φαρμακώνει μὲ τὴ βρώμα του. Εἶχε λυώσει ὀλότελα. Ἐκατομύρια σκυλήκια ἔπεσαν ἀπὸ πᾶνω του... Πῶς τότε τρώνε! Ὅταν πιά φαγοθῆ καὶ δὲν θὰ μείνη στὸ χῶμα ἄλλο ἀπὸ τὰ κόκκαλα καὶ τὴ στολή του, τότε θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ δική μου σειρά.

Περνᾷ ἡ μέρα, περνᾷ ἡ νύχτα. Τὰ ἴδια

καὶ τὰ ἴδια. Ἐνημερώνει τὰ ἴδια. Περνᾷ ἀ- κόμη μιά μέρα...

Τὰ χαμόκλαδα κινιούνται καὶ ψιθυρίζουν σὰν νὰ χαμογελοῦν καὶ νὰ μοῦ λένε: «Θ' ἀ- ποθάνης, θ' ἀποθάνης, θ' ἀποθάνης». — «Δὲν θὰ τοὺς ξαναδῆς, δὲν θὰ τοὺς ξαναδῆς, δὲν θὰ τοὺς ξαναδῆς», ἀπαντοῦν τ' ἄλλα χαμό- κλαδα ἀπὸ τὴν ἑλλην μεριά.

— Ἀμ' ἐδῶ ποῦ εἶσαι, βέβαια δὲν θὰ τοὺς δῆς!

Ἀκούεται μιά δυνατὴ φωνὴ ἐκεῖ σιμάμου.

Ἐγὼ ἀνατρίγχιζα καὶ συνήλθα. Μέσα ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα διακρίνω τὰ γαλανὰ καὶ γεμάτα ἀπὸ ἀγρυπνότητα μάτια τοῦ Γιακο- βλεφ, τοῦ λοχία μας.

— Φέρτε τὰ φυτάρια! φωνάζει, — εἶνε ἀκόμη δύο ἐδῶ μέσα: ἓνας δικός μας καὶ ἓ- νας Τοῦρκος!

— Δὲ χρειάζονται φυτάρια, δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ μὲ θάψετε! εἶμαι ζωντανός! Θέλω νὰ φωνάξω, ἀλλὰ μόνον ἓνας ἀδύνατος ἀναστε- ναγμὸς βγαίνει ἀπὸ τὰ φλογισμένα χεῖλη μου.

— Ἐλα, Χριστέ μου! θορρῶ πῶς εἶνε ζωντανός. Ὁ Ἰβάνωφ! Παιδιά! Τρέξτε! ἐδῶ, εἶνε ζωντανός! Τὸ γιατρὸ γρήγορα!

***

Ὅστερα ἀπὸ μιά στιγμή, μοῦ ἔχυσαν στὸ στόμα νερὸ καὶ κῆτι τι ἄλλο. Ὅστερα ὄλα τὰ ἔχασα ἀπὸ μ' ἐπρός μου.

Μὲ μεταφέρουν. Τὸ φορεῖο κουνιέται, αὐτὸ μὲ νανουρίζει. Πότε ζυπνῶ καὶ πότε τὰ χάνω. Ἡ πληγαὶς ποῦ μούδεσαν δὲν πο- νοῦν ἓνα αἰσθημα παρήγορον, ποῦ δὲν λέγε- ται, ἔχει ποτίσει ὄλο μου τὸ σῶμα...

— Α-α-αλτ! Ἀπόθεσον! Νοσοκόμοι, τεταρτη ἀλλαγὴ. μάρε! Εἰς ἔργον, ἀναλα- βετε!

Τὸ πρόσταγμα τὸ ἔδωκεν ὁ Πέτρ - Ἰβάν- νιτς, ὁ ὑγειονομικὸς ἀξιωματικὸς, ἀψηλός,

ἀδύνατος καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Ἐἶνε τόσῳ ἤσυχος, ποῦ ὅταν γυρίσω τὰ μάτια μου πρὸς τὸ μέρος του, βλέπω πάντα τὸ κεφάλι του μὲ τὰ ἀρκιά του γένεια καὶ τῆς πλάταις του, ἂν καὶ τὸ φορεῖο τὸ σηκόνουν τέσσερες μεγαλόσωμοι στρατιῶται.

— Πέτρ - Ἰβάνιτς ! ἐψιθύρισα.

— Τί εἶνε, παιδί μου ;

Ἄν Πέτρ - Ἰβάνιτς ἔσκυψε ἀπάνωθί μου.

— Πέτρ - Ἰβάνιτς, τί εἶπε ὁ γιατρός, γρήγορα θ' ἀποθάνω ;

— Τί λέγεις, Ἰβάνωφ, δὲν ἔντροπεσαι ; Δὲν θ' ἀποθάνης. Τὰ κόκκαλά σου εἶνε ὅλα γερά. Φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσες ! οὔτε τὰ κόκκαλα οὔτε τὰ νεῦρα εἶνε σπαραγμένα ! Πῶς ἔμπορες νὰ ζήσης σ' αὐταῖς τῆς τέσσαρες ἡμέραις ; Τί ἔτρωγες ;

— Τίποτε.

— Χωρὶς νὰ πιῆς ;

— Ἐπῆρα τὸ παγοῦρι τοῦ Τούρκου. Πέτρ - Ἰβάνιτς, τώρα δὲν εἰμφορῶ νὰ μιλήσω. Ὑστερα.

— Καλά, καλά, παιδί μου, κοιμήσου.

Καὶ πάλιν ὕπνος καὶ λήθηρος...

"Ὅταν ἐξύπνησα, εὐρισκόμενα εἰς τὸ θεραπευτήριον τῆς μεραρχίας. Ἀπάνωθί μου ἐστέκουνταν γιατροί, ἀδελφίς τοῦ ἐλεύου, καὶ ἐκτὸς αὐτῶν βλέπω ἀκόμη ἓνα γνωστὸ πρόσωπο, τὸν περίφημο καθηγητὴ τῆς Πετροπόλεως, συμμῆνον ἀπάνω στὰ γόνατά μου. Τὰ χέρια του ἦταν καταματωμένα. Ἐμεινε ἐνασχολημένος μὲ τὰ πόδια μου ἄλιγη ὥρα καὶ ἔπειτα μού εἶπε :

— Εἶχες τύχη, παλληκάρι μου. Θὰ ζήσης. Τὸ ἓνα πόδι σου σοῦ τὸ πήραμε, μικρά πράγματα. Εἰμφορεῖς νὰ διηγήσης ;

Εἰμφοροῦσα νὰ ὁμιλῶ, καὶ τοὺς διηγήθηκα ὅλα ὅσα ἔγραψα ἐδῶ.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ ρωσικοῦ ὑπὸ
ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Τ Ε Λ Ο Σ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐργατικὸς καὶ μεμφορφομένος, νηφάλιος, πεπρωκισμένος διὰ φαντασίας ζωηρῆς, μὲ ἐφευρετικὸν νοῦν, ὁ Βαλόν, — οἱ διευθυνταὶ του τὸ ἀνεγνώριζον, — ταχέως ἐμελλε νὰ προαχθῆ εἰς θέσιν ἀνωτέραν ἐν τῷ καταστήματι.

— Θὰ κάμη περιουσίαν, περὶ αὐτοῦ δὲν ἀμφιβάλλω, εἶχεν ἀποφανθῆ ὁ κύριος Σαλινὺ, αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅστις εἶχε δεξιωθῆ τὴν Μαρκελίαν.

Μετὰ μίαν ὅλην ἡμέραν ἐπιμύθητον ἐργασίας, οὐχὶ σπανίως οἱ ἐργάται, οἱ διακλίνοντες τῆς ὁδοῦ Ἐπαναστάσεως, ἐν ὥρᾳ τῆς νυκτὸς προκεχωρημένη, παρετήρουν φῶς εἰς τὸ παραθύρον τοῦ θαλάμου, ὅπου ἐκοιμᾶτο ὁ μικρὸς Ριβέρτος, ἐν τῷ λίκνῳ, παρὰ τὴν κλίνην τῆς κυρίας Βαλόν.

Ἄρχιεργάτης ἐμελέτα, τὸ ὠχρῶν μέτωπον στηρίζων ἐπὶ τῶν χειρῶν, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς ἐκ τῆς κοπώσεως καὶ τῆς ἀγρυπνίας. Τέσσαρες ἢ πέντε ὥραι ὕπνου τῷ ἤσκουν. Τὴν ἐπαύριον ἐπανευρίσκειτο εἰς τὸ ἐργαστάσιον, ἀκμαῖος, ἡχρηστημένος ἐκ τοῦ ὑπερμέτρου κόπου του, φαιδρὸς, πλήρης πίστεως εἰς τὸ μέλλον.

Ἄν Βαλόν δὲν ἦτο πολὺλογος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γυναῖκά του, ἦτις ὅμως ἐξ ἄλλου ἦτο γυνὴ ἐξαίρετος, καὶ ἐσέβετο τὸ μυστικόν, τὸ ὅποιον εἶχε μαντεύσει ἐν τῷ βίῳ τῆς Μαρκελίνας Λαγκῶν. Κατὰ τὸ δεῖπνον, ὁ ἀρχιεργάτης ἐζήτησε τὴν γυναῖκα μὲ βλέμμα διαχυγῆς, βαθύ καὶ καλοκάγαθον.

"Ὅτε ἡ Μαρκελίνα εὐρέθη μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἠκούμβησεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου καὶ τὸ βλέμμα ἀορίστως προσηλοῦσα πρὸ αὐτῆς, ἀφίθη εἰς ρεμβασμούς. Πρὸ πέντε ἢ ἐξ ἡμερῶν εἶχεν ἐγκαταλείπει τὸ Νευλαῖν καὶ τὴν μητέρα τοῦ Κρασκανάτα. Εἶχε πωλήσει δακτύλιον ἀρραβῶνων, δῶρον τοῦ Βωφόρτ, καὶ ἀδάμαντας κοσμοῦντας τὰ ἐνώτιά της.

Μετὰ τοῦτο ἐζήτησε νὰ εὕρῃ θέσιν τινά, καὶ ἀπὸ ἀπογομπῆς εἰς ἀπογομπῆν, ἀπὸ πληροφορίας εἰς πληροφορίαν, ἀπέληξεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐπαναστάσεως.

Τὶ ἐσκέπτετο ἐν ᾧ ἠτένιζε τὸ πλῆρες συντριμμάτων γῆπεδον τὸ ὅποιον, ἀπὸ τῆς οἰκίας ὀρμώμενον, κατήρχετο μέχρι τοῦ Σηκουάνα ; Ἐθεώρει, φωτιζόμενα ὑπὸ τῆς σελήνης, τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, ὅμοια πρὸς πλατεῖαν ἀργυρᾶν λεωφόρον. Ὁ θύρβος τῶν Παρισίων ἀμυρῶς μόνον ἐφθανε μέχρι τῶν ὄτων της. Σπανίως διήρχετο ὄχημά τι. Κατὰ καιροὺς μόνον ἤκουε τὰ ἄσματα καὶ τὰς κραυγὰς διακλιτῶν ἐν εὐθυμίᾳ διατελούντων.

Ἐσκέπτετο τὸν Βωφόρτ καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτήν :

— Τί νὰ κάμη! Τί ἀπέγεινε ; Πόσον θὰ μὲ καταράται !

Ἐσκέπτετο τὸν Γεράρδον καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτήν :

— Ἐντὸς μικροῦ θὰ τὸν ἔχω πλησίον μου... Ἡ ζωὴ θ' ἀποβῆ ὀλιγώτερον ἀφόρητος...

Ἦτο ἀργὰ ὅτε ἠθέλησε νὰ κατακλιθῆ. Νασὶ μεμακρυσμένοι, εἶτα ὁ μέγας κώδων τοῦ ἐργοστασίου, ἐσήμαναν μεσονύκτιον. Μίαν ὥραν, δύο. Δροσερά τις αὔρα προήρχετο ἡδὴ ἀπὸ τὸν Σηκουάνα. Ἐκλείσει τὸ παραθύρον της.

Διὰ τῆς ὑέλωτῆς θύρας, ἦτις ἀπὸ τοῦ δωματίου της συνεκινῶνε πρὸς τὸ διαχωρισμᾶ, παρετήρησε τὸν Βαλόν, ἐν μέσῳ χερτίων καὶ σχεδίων, ἐργαζόμενον πρὸ μιᾶς τραπέζης. ὑπὸ τὸ φῶς μικροῦ λαμπτήρος.

Ἐστήριξε τὸν πῶγονα ἐπὶ τῆς μιᾶς χειρὸς, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ἐκράτει μελοβιόδα, καὶ ἔπαιζε μετ' αὐτῆς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀπλανεῖς.

Δὲν εἰργάζετο. Καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης ἐρέμβησεν, ἐφαίνετο ἀκρωμένος, τὰ ἐν τῷ ἄλλῳ δωματίῳ συμβαινόντα, καὶ ὑπεγείρων τὸ βλέμμα, δις ἐπορευθῆ μέχρι τῆς θύρας, ἦς τὰς ὑέλους ἔσκεπον παραπετάσματα ἐκ μουσελίνης, πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀγνώστου, τῆς ὁποίας τὸ μυστήριον εἶχεν εἰς ἄκρον διεγείρει

τὴν περιέργειάν του, ἀλλ' ἦς τὸ κάλλος, ἡ συμπεριφορὰ καὶ τὸ περίλυπον ὕφος εἶχον θίξει τὴν καρδίαν του.

Τὴν ἐπαύριον μετέβη ἡ Μαρκελίνα ἐνωρίς εἰς τὸ ἐργοστάσιον, εἰς τῶν ὑπαλλήλων τὴν κατέστησεν ἐνήμερον τοῦ ἐργου, τὸ ὅποιον εἶχε νὰ κάμη.

Καί, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, νέος βίος ἤρχισε δι' αὐτήν.

Ἐβδομάδες διέρρευσαν. Εἰς μῆν, δύο ἡδὴ μῆνες, τὴν ἀπεμάκρυνον τῆς ἡμέρας τῶν γάμων της.

Εἶχεν ἐπανειλημμένως ἀγοράσει ἐφημερίδας, τὰς ἀνεγίνωσκεν ἐν κρυπτῷ, καὶ εἶδεν ὅτι ἐγένετο λόγος περὶ αὐτῆς.

Εἶτα μετὰ μικρόν, ἄλλα ζητήματα ἀπησχόλησαν τὰς ἐφημερίδας. Ὡς οὐδεμία νεωτέρα εἰδήσις προέκυπτεν ἵνα συγκρατήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον, ἡ ὑπόθεσις ἐλησμονήθη.

Ἐκτοτε ἡ Μαρκελίνα ἀνέπνευσεν.

Ἄν κύριος Σαλινὺ ἦτο ἐξ αὐτῆς ἡχρηστημένος. Ἡ ζωὴ της ἦτο ἡσφαλισμένη· ζωὴ ἀθλία, ἔστω, ἀλλὰ ζωὴ ὀρφανῆς, ἐν τῇ εἰς οὐδένα ἦτο ὑπόχρεως νὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεών της.

Καὶ ἐπανεπαύετο κατὰ μικρόν, ὅποτε αἴφνης νέαι τὸν συνεκλόνιζον ἀγωνίαι, συνοδουόμεναι ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, εὐτυχία ἀπροσδοκῆτου, ὑπερτάτης, σχεδὸν θείας.

Ἦτο εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν.

"Ὅτε ἔκαμε τὴν ἀνακάλυψιν αὐτήν, κατ' ἀρχὰς ἐφοβήθη, διότι, μὲ τοιαύτην ἀθλιότητα, πῶς θ' ἀνέτρφε τὰ δύο μικρά ; Πόσαι δι' αὐτὰ στερήσεις ! Ὅποιον μέλλον !

Ἀλλὰ ταχέως αἱ ἀγωνίαι αὐταὶ ἐξέλιπον... Δὲν διήρκεσαν πρὸ τῆς πνισχύρου χαρᾶς, ἣν ἠσθάνετο ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι θὰ ἐγένετο μῆτηρ καὶ θὰ ἐθλιβεν ἡμέραν τινά εἰς τὰς ἀγκαλάς της τὸ παιδίον ἀνθρώπου, ὃν τόσον ἠγάπα, ζῶσαν ἀνάμνησιν τοῦ ἐρωτὸς του, εἰκόνα αἰωνίαν μιᾶς ὥρας τόσον ταχέως παρελθούσης !...

Τὸ πρῶτον τέκνον ἦτο προῖον παραπτώματος, τέκνον αἰσχρῶς. Ἐν τούτοις τὸ ἠγάπα, οἶμοι ! ἐξ ἴσου. Ἀλλὰ τὸ δευτερον... τὸ τέκνον τοῦ Βωφόρτ ! Σκεπτομένη ἐκεῖνον καὶ τὴν στοργήν, δι' ἧς θὰ περιέβαλλε τὸ τεθησόμενον παιδίον, ἐσκήρτησε μέχρις ἐγκατων καρδίας.

Μετ' οὐ πολὺ δὲν ἐσκέπτετο πλέον διὰ τὰ βάρη καὶ τὰς συνεπείας. Πῶς θὰ ἐκμυεν ; Αὐτὸ ὀλίγον τρώντι τὴν ἐνδιέφερον.

Ἐβδομάδες ἔτι παρήλθον οὕτω.

Ἐν τῇ θριαμβευτικῇ χερᾷ, ἣν ἀπεκόμενεν ἐκ τῆς νέας αὐτῆς μητρότητος, ἡ Μαρκελίνα ἐζῆ ἀληθῶς ἐκτὸς τῶν συνήθων τοῦ βίου πραγμαμάτων.

Οὐδὲν ἔβλεπε τῶν περὶ αὐτὴν συμβαινόντων.

Ἡ ἀφιξίς της ἐν τούτοις εἶχε συνταράξει τὴν καρδίαν ἐνὸς ἀνθρώπου.

Ἄν Βαλόν τὴν ἠγάπα.

Οὐδὲν ἐν τοῖς τρόποις του, ἢ ἐν τοῖς λόγοις του εἶχε προδώσει τὸ πάθος του. Ἐν τούτοις ἐκ τῶν βλεμμάτων του, τῶν ἀφαιρέσεών του, ἐκ τῆς παραμελήσεως τῶν συνήθων του μελετῶν, θὰ τὸ ἀντελαμβάνετο ἐκεῖνη, ἐὰν τώρα ἀνωτέρα ἀπασχόλησις δὲν ἀπέσπα τὴν σκέψιν της ἀλλαχοῦ.

"Αλλως τε, λίαν σεβαστός, ἀφοσιωμένος εἰς τὴν σύζυγόν του, ὁ Βαλὸν συνεκράτει ἐν ἐαυτῷ τὰς ἐντυπώσεις του, παλαιῶν κατὰ τοῦ καταλαθόντος αὐτὸν αἰσθήματος καὶ χαλιναγωγῶν τὴν καρδίαν του.

Μεθ' ὅλας τῆς τὰς κοπώσεις, μεθ' ὅλην τὴν ἀθλιότητα, ἡ Μαρκελίνα οὐδὲ κἄν ἐσκέφθη ἔτι περὶ τῆς ἐντυπώσεως, ἢν ἡ κατὰστασις τῆς θᾶ προὔξει εἰς τοὺς συνοίκους τῆς. Ἐν τούτοις ἡ κυρία Βαλόν, ἐπαινετημένως ἤδη τὴν εἶχεν ἐνατενίσει ὑπόπτως καὶ μετὰ δυσαρρεσκείας. Ἡμέραν τινὰ ἀνεκοίνωσε τὰς παρατηρήσεις τῆς πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς.

— Λουδοβίκε, εἶπε, δὲν βλέπεις τίποτε στὴν κυρία Λαγκόν;

— Τίποτε. Τί θέλεις νὰ ἰδῶ; εἶπεν ὁ ἀρχιεργάτης ἐκπληκτός.

— Στραβός θὰ ἦσαι γιὰ νὰ μὴ βλέπης. Ἄκουσε, θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ καθαρά... Δὲν μοῦ φαίνεται νὰ ἦνε τίμια γυναῖκα.

Ὁ Βαλὸν ἐπεράτου τὸ δεῖπνόν του. Ἀπέθηκε τὸ πινακίδιον του, τόσον ἐξηγριωμένος δι' ὅ,τι ἤκουσεν, ὥστε ἡ ταραχὴ του ἐπροδόθη.

Καὶ διὰ φωνῆς τραυλιζούσης ἠρώτησεν:

— Ἐξηγήσου καλλίτερα... Αὐτὸ ποῦ λές μὲ βάζει σὲ ἀπορία. Καμμιά φορά γελοίεται κανεὶς... Μήπως ἡ κυρία Λαγκὼν μᾶς ἐτοιμάζει τίποτε;

— Μοῦ φαίνεται... μοῦ φαίνεται!... εἶπεν ἡ εὐσαρκὸς ξανθή.

Ἐν ὀλίγαις λέξις, τῷ ἀνεκοίνωσεν ὅ,τι ἐσκέπτετο.

"Ἦκουσε τὴν σύζυγόν του ὄρθιος, νεύων χαμαί, μὲ καθύδρων τὸ μέτωπον. Οὐδὲν ἀντέταξεν. Ἡ σύζυγός του κατεκλίθη. Ἐκεῖνος ἐκάθησε κατὰ τὸ σῆμα εἰς τὸ γραφεῖον ἀλλὰ τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον, ὁ ἀνατείλας ἥλιος τὸν ἐπανεῦρεν ἐν μέσῳ τῶν βιβλίων του, χωρὶς νὰ εἶχεν ἐργασθῆ, κατωχρον, καρδοκοῦντα τὴν ἐξέγερσιν τῆς Μαρκελίνας καὶ τὴν ἐξοδὸν τῆς.

"Ὅτε τὴν εἶδεν:

— Εἶνε ἀληθές, ἐψιθύρισεν ἡ σύζυγός μου, δὲν ἀπατάται... Ἄλλὰ πῶς αὐτὸ μοῦ κάμνει τόσο κακό; Μήπως τὴν γνωρίζω αὐτὴν τὴν γυναῖκα;... Δὲν εἶνε ἐλεύθερη;

Τὴν ἐπανεῖδε τὴν ἡμέραν εἰς τὸ ἐργοστάσιον. Διέβαινε τὴν αὐλὴν ἵνα μεταβῆ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Σαλινύ. Ὁ διευθυντὴς τὴν εἶχε καλέσει. Ἡ ὄψις τοῦ κ. Σαλινύ ἦτο αὐστηρὰ καὶ ἐξέφραζε περιφρόνησιν.

— Μαρκελίνα Λαγκὼν, εἶπε, σὰς εἶχον προσεῖπει ὅτι εἰς τὸ κατάστημά μου δέχομαι μόνον τιμίας γυναῖκας ἢ τιμίας κόρας... Ἀπὸ ἀπόψε δὲν ἀνήκετε πλέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου.

Ἐκεῖνη ἐξανέστη, ὑπερήφανος, τὸ βλέμμα ἔχουσα πλήρως ἀγανακτήσεως.

— Κύριε... εἶπεν.

Ἄλλ' αἴφνης ἐταπεινώσεν τὴν κεφαλὴν... Τί νὰ ἔλεγεν; Ἡ καταστάσις τῆς ἦτο καταφανής. Δίδει ἀφορμὴν εἰς πᾶσαν κατηγορίαν... Ἐν μόνον θὰ τὴν προήσπιζε... Τὸ νὰ ὀνόμαζε τὸν σύζυγόν τῆς... καὶ τοῦτο ἤρκει... Ἄλλ' εἶνε ἀδύνατον... Καλλίον νὰ ἐρυθριᾷ... Οὐδὲν ἀντιτάσσει... Προσκλίνει πρὸ τοῦ διευθυντοῦ... Ἐξέρχεται καὶ εὐρί-

σκεται ἀντιμέτωπος τοῦ Βαλόν... Τότε οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πληροῦνται δακρύων.

— Θὰ σὰς ἀφήσω, εἶπε, μὲ διώκουν...

Ἐκεῖνος αἰσθάνεται ἑαυτὸν καταλαμβανόμενον ὑπὸ ὀργῆς ἅμα καὶ ἀπελπισίας... ὑπὸ ὀργῆς διότι εὔρε τὴν Μαρκελίναν ἀναξίαν, διότι ἐρυθριᾷ διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην του... ὑπὸ ἀπελπισίας, ὅπως ἴσχυε, διότι θ' ἀποχωρισθῆ αὐτῆς.

Εἶπε σείων τὴν κεφαλὴν, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἡμικλείστους:

— Ναί, γνωρίζω... ἤκουσα νὰ κάμνουν περὶ αὐτοῦ λόγον εἰς τὸ κατάστημα... Ἀμφέβαλλον, ἄλλως... εἶδον καλῶς...

Δὲν ἐπεράτωσε τὴν φρασίν του. Πνίγεται. Οἱ λόγοι τῷ πιέζουσι τὸν λαιμόν. Καὶ αἴφνης, ἐν ἐκρήξει λύπης καὶ μανίας:

— ὦ! Μαρκελίνα, κακόν, κακόν... καὶ μὲ λυπεῖ αὐτὸ πολὺ... Καὶ εἶσθε μία δυστυχισμένη, ἀκούετε, μία δυστυχισμένη...

Διὰ τῶν συνεσφιγμένων του πυγμῶν, σπογγίζει δάκρυα, ἅτινα ἀνέβλυσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἵνα ἀποκρύψῃ τὴν βαθεῖαν του ταραχὴν. Θὰ προδοθῆ!

Ἐπροδόθη, ἄλλως τε, διότι ἡ Μαρκελίνα, τεθορυβημένη, ἔστη ὄρθια ἐν τῇ αὐλῇ, ὄνειροπολοῦσα, εἶτα ἐξῆλθε βραδέως καὶ εἶπε κατ' ἑαυτήν:

— Πρέπει ν' ἀναχωρήσω... αὐτὸ ὀφείλω νὰ πράξω... οὐδ' ἐπὶ ὄραν δύναμαι πλέον νὰ μείνω εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν!...

Σπεύδει εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Προσέδεσε τὰς πενιχρὰς τῆς ἀποσκευὰς εἰς δέμα. Ἡ κυρία Βαλόν, ἐν σιγῇ, τὴν ἀφίνει νὰ καμῆ τὸ ἔργον τῆς. Ὅτε ἐτελειώσεν:

— Ὑγιαίνεται, εἶπεν ἡ Μαρκελίνα. Θὰ σὰς ὀφείλω αἰωνίως χάριν διὰ τὴν φιλοξενίαν σας.

— Ποῦ θὰ πᾶς, κακόμοιρη γυναῖκα;

— Δὲν γνωρίζω, ἀλλ' αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαιφέρει. Μοῦ μένουν ὀλίγα χρήματα, ἀκριβῶς ὅσα ἀπαιτεῖ ἡ γέννα... Ἐπειτα ἄς γείνη ὅ,τι θελήσῃ ὁ Θεός.

Καθ' ἣν στιγμὴν μέλλει νὰ ἐξέλθῃ, διασταυροῦται πρὸς τὸν ἀρχιεργάτην. Εἶνε ὡχρὸς ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τὰ χεῖλη του τρέμουσι. Τῇ φράττει τὴν δίοδον:

— Λοιπόν, φεύγετε; Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς μίαν ὄραν, ὡς νὰ μᾶς εἶχετε γνωρίσει χθές, ὡς νὰ ἤμεθα ξένοι;... Δὲν ἦσθε λοιπόν καλὰ ἐδώ;... Εἶχετε λοιπόν παράπονα ἐναντίον μας; Τῷ ὄντι, θὰ εἶπητε, τίποτε δὲν μᾶς ὀφείλετε, ἐπληρῶνεται τὸ δωμάτιόν σας... ἔστω... ἀλλὰ ἦσθε κατὰ πλειότερον ἢ ἐνοικιαστῆς δι' ἡμᾶς, καὶ ἐφερόμεθα πρὸς σὰς, μοῦ φαίνεται, ὡς φίλοι.

— Ναί, τὸ ἀναγνωρίζω. Καὶ δὲν πταίω ἐγὼ ἂν ἀναχωρῶ.

— Μὴ φύγετε, θέλετε; Θὰ προσπαθῶ νὰ κάμω τὸν κ. Σαλινύ νὰ μεταβάλῃ γνώμην. Θὰ ἐπανέλθῃτε εἰς τὸ ἐργοστάσιον...

Ἐσπόγγισε τὸ μέτωπον, καὶ διὰ φωνῆς ταπεινῆς καὶ βραγχῆς:

— Ὅπως ἴσχυε, τὸ ἐργοστάσιον δὲν εἶνε μοναστήρι, καὶ εἶσθε ἐλεύθεροι: δὲν ὀφείλετε λόγον τῶν πράξεών σας εἰς κανένα...

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Βαλόν... ἀλλὰ θ' ἀναχωρήσω.

— Διατί; Θὰ εὔρω δωμάτιον νὰ σὰς

τοποθετήσω, σὰς λέγω... Ἐσυνειθίσαμεν μαζὺ σας... Διαβόλε! οὔτε τὸν παραμικρὸν θόρυβον δὲν μᾶς ἐκάμνετε... Ἄδιάφορον, ἡ ἐξίς ὅπως ἴσχυε ἐγένεν...

— Ὅχι, ἀναχωρῶ, κύριε Βαλόν...

Τὸν ἠτένιζεν ἐλευθέρως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν κατησχυμμένος. Ἡ κυρία Βαλόν, ἤρεμος, δὲν κατενόει τὴν διάλεκτον αὐτὴν.

Ἡ διάλεκτος αὐτῆ ἐσήμαινε, παρὰ μὲν τῷ Βαλόν:

— Μὴ ἀναχωρήσητε... διὰ τὴν δυστυχίαν μου ἢ τὴν εὐτυχίαν μου, σὰς ἀγαπῶ... Ποτὲ δὲν θὰ λείψω τοῦ πρὸς σὰς ὀφειλομένου σεβασμοῦ καὶ δὲν ζητῶ εἰμὴ νὰ σὰς βλέπω...

Παρὰ δὲ τῇ Μαρκελίνα:

— Ἡνώσησα ὅτι μὲ ἀγαπάτε, καὶ τὸ καθήκόν μου ὡς τιμίας γυναῖκός μοι ἐπιβάλλει ν' ἀπομακρυνθῶ. Δὲν δύναμαι ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὸν ἔρωτά σας καὶ διὰ τὴν ἡσυχίαν τοῦ βίου σας, διὰ τὴν γαλήνην τῆς καρδίας σας, σὰς ἐγκαταλείπω.

Δὲν ἐπέμεινε πλέον. Κατέπνιξε στεναγμόν, εἶτα ἐψιθύρισεν:

— Ἀφοῦ αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδέα σας... Αἱ γυναῖκες τόσον εἶνε ἐπίμονοι... Τοῦλάχιστον ἄφετε νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος καὶ νὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλήν...

"Ἄν ἡ ἀνάγκη σας πιέσῃ πολὺ, θὰ εὐρηθε πάντοτε ἄσυλον πλησίον μας, καὶ ἂν δὲν ἔχητε ποῦ νὰ τοποθετηθῆτε ἀργότερον, ἀποταθῆτε ἐκ μέρους μου εἰς τὸν κύριον Μονμαγιέρ, μηχανικόν εἰς τὰ μεταλλουργεῖα τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Ἐπὶ τῇ ἀπλῇ μου συστάσει, θὰ σὰς δεχθῆ.

Καὶ ἐξῆλθε πάλιν, σπεύδων, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν πλήρως δακρύων.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἑσπέραν, ἡ Μαρκελίνα κατεκλινέτο εἰς Παρισίους, ἐν μικρῷ ξενοδοχείῳ τῶν Βατινιόλ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Κυριῶν.

Τὸ χρῆμα τὸ ὅποιον εἶχε φυλάζει ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ δακτυλιδίου τῆς καὶ τῶν ἀδακμάντων τῇ ἐπέτρεπε νὰ περιμένῃ ἀνέτως τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς: παράυτα τότε θὰ ἐκαλεῖ πλησίον τῆς τὸν Γεράρδον.

Ἡ ἀθλιότης τῆς ἢ αὐτὴ θὰ ἦτο καὶ μὲ τὰ δύο νήπια ὡς μὲ τὸ ἓν καὶ θὰ τῇ ἐδιπλασιαζέτο ἀναμφιβόλως τὸ θάρος.

Ἐσκέπτετο νὰ ζητήσῃ ἐργασίαν τινὰ, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ θέσει, ποῖος θὰ τὴν ἐδέχετο; νέας θὰ ὑφίστατο ὕβρεις, νέας προσβολὰς!... Περιέμενε, δαπανώσα τὸν καιρὸν εἰς τὰ μυρία μικρὰ ἀντικείμενα τ' ἀπαιτούμενα διὰ τὸ νεογνόν.

Δὲν ἔλειπε τοῦ νὰ πέμπῃ κατὰ μῆνα πρὸς τὴν Φρανσίνην Λοριάζ μικρὸν τι ποσὸν διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ Γεράρδου. Ἡ πώλησις τῶν κοσμημάτων τῆς τῇ εἶχεν ἀποφέρει χιλιάδα φράγκων, καὶ δὲν ἐδαπάνη ποσῶς σχεδὸν ἐξ αὐτῶν διὰ συντήρησιν τῆς. Ὅτι μετὰ τὸν τοκετὸν θὰ τῇ ἀπέμενε θὰ τὸ ἐδαπάνη ἵνα φέρῃ τὸν Γεράρδον, ἵνα πληρῶσῃ τὰ τοῦ ταξιδίου. ἵνα πληρῶσῃ τὰς πρώτας τοῦ ἀνάγκας. Ἐπειτα, ὡς ἔλεγεν, ἀφίετο εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ!

Μετὰ πάροδον δύο μηνῶν, ἔτεκε κόρην. Τὴν ἐκαλεσε Σοφίαν.

Πώς να τὸ δηλώσῃ εἰς τὸ δημοτολόγιον τὸ παιδίον τοῦτο; Ἀπὸ πολλῶν ἐσκέπτετο περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος. Καὶ ἐδίσταζεν, ἦτο ἀναποφασιστός.

Νὰ τῆ εἶδῃ τὸ ὄνομα Λαγκῶν τὸ ὅποιον αὐτὴ εἶχεν οἰκειοποιηθῆ, καὶ ἀπὸ τὸ ὅποιον ἡ Σοφία θὰ διῆγε τὸν βίον τῆς διὰ παντός κεχωρισμένη τῆς ἀληθοῦς οἰκογενείας τῆς;

Νὰ τῆ εἶδῃ ἐναντίας τὸ ὄνομα τοῦ Βωφόρτ, τὸ ὄνομα τοῦ πατρός τῆς, τὸ ὄνομα, οὕτινος τὸ τέκνον ἐδικαιοῦτο;

Ἀφ' ἐνός, Σοφία Λαγκῶν... δηλαδὴ τὸ τέκνον τὸ ἴδον τὸ φῶς μὲ ὄλας τὰς ταπεινώσεις τὰς προσδοκώσας νεάνιδα ἢς ἡ οἰκογένεια εἶνε ἄγνωστος.

Ἐξ ἄλλου, Σοφία Βωφόρτ, νόμιμος, δυναμένη νὰ μὴ ἐρυθριάσῃ ποσῶς διὰ τὴν μητέρα τῆς καὶ νὰ βραδίῃ μὲ τὸ μέτωπον καθάρων.

Ναί, τὸ εἶχεν αὐτὸ τὸ δικαίωμα, ἀφοῦ ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ Βωφόρτ, ἀλλ' ἕτεροι ἀντιρρήσεις ἠγείροντο ἐν τῷ πνεύματί τῆς: ἐὰν ἡμέραν τινα, μετὰ τὸν θάνατόν τῆς, ὁ τόσον σκληρῶς ἐγκαταλειφθεὶς ἐμάνθανε τὴν γέννησιν, αὐτὴν, πῶς θὰ τὴν ὑπεδέχετο; Ἐξαναγνωρίσῃ βεβαίως ὅτι δὲν τὸν ἠπάτησαν καὶ ὅτι ἡ Σοφία ἐγεννήθη ἐκ τῶν γάμων του! Ἀλλὰ δὲν θὰ ἔβλεπε μετὰ φρίκης τὸ παιδίον αὐτὸ ὅποιον θὰ τῷ ἀνεπόλει τὸ φανερώτερον ἄλγος τοῦ βίου του, ἄλγος τοῦ ὅποιου δὲν ἦτο ἄξιος;

— Τίς οἶδεν; ἐψιθύρισε μετ' ἀρίστου ἐλπίδος, τίς οἶδε τὸ μέλλον ἐπιφυλάσσει εἰς αὐτὴν τὴν μικράν...

Καὶ αἰφνης ἀποφασιστικῆ:

Ἡ κόρη ὀνομαζέται Βωφόρτ... λοιπὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Βωφόρτ θὰ τὴν δηλώσω... κόρη τῆς Μαρκελίνας δὲ Μοντεσκύρ καὶ τοῦ Πέτρου Βωφόρτ, ἐνωθέντων διὰ γάμου...

Καὶ οὕτω πράγματι ἐδηλώθη ὑπὸ τῆς μάϊας.

Κατὰ τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας νέοι τρόμοι ἐπέπλησαν τὴν Μαρκελίαν. Εἶχε καλῶς ἴδει εἰς τὰς ἐφημερίδας, πρὸ τινῶν μηνῶν, ὅτι ἐνησχολοῦντο περὶ τῆς ἐξαφανίσεώς τῆς, ὅτι τὸ ὄνομα τῆς ὡς νεάνιδος, ὡς ἐγγάμου, τὰ γνωρίσματά τῆς, εἶχεν διατρέξει τὴν Γαλιλιαν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον.

Καὶ ἐσκέπτετο:

— Ἴσως μὲ ἀναγνωρίσουν. Τότε εἶμαι κατεστραμμένη.

Καὶ ἐν μέσῳ τῶν τρόμων, τῶν ἀγωνιῶν, τῶν φρικιάσεων, διήρχετο τὰς ἐβδομάδας.

Πάραυτα ἐν τούτοις καθησυχᾶσεν.

Οὐδὲν ἐπῆλθεν ἵνα τὴν συνταράξῃ.

Ἦδη τὸ ὄνομα τῆς εἶχεν ἐπαναπέσει εἰς τὴν λήθην.

Ἠθέλησε ν' ἀναθρήσῃ τὴν Σοφίαν ἢ ἰδίαν. Δὲν τὴν ἐκούρασεν αὐτὸ πολὺ. Τὴν ἐλατρεῦεν, αὐτὴν τὴν κόρη.

Ἡ μάϊα ἣτις εἶχε παραστῆ εἰς τὸν τοκετόν τῆς, ἠδυνήθη νὰ τῆ προμηθεύσῃ ραπτικὰς τινὰς ἐργασίας.

Ἐξῆς οὕτω, κατ' οἶκον, ἔφερε πλησίον τῆς τὸν Γεραρδόν, ἐλθόντα ὑπὸ τὴν συνοδίαν τῆς Φρανκίνης, εἰς ἄκρον περιλύτου, διότι τὸν ἀπεχωρίζετο.

Καὶ ἡ ζωὴ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς πενίας ἤρχιζε δι' αὐτήν.

Μετὰ ἐν ἔτος πλήρες στερήσεων, ἠννόησεν ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀποζήσῃ, ἂν δὲν εὑρίσκεν ἔργον τι ἐπικερδέστερον.

Ἀπετάθη εἰς διάφορα μέρη. Τεθλιμμένη ὡς ἦτο, ἀσθενική, μήτηρ δύο παιδίων, οὐδαμοῦ ἐγένετο δεκτὴ. Ἡ πτωχὴ γυνὴ ὀσημέραι ἐπὶ μᾶλλον ἐξησθένει. Ἦδη ὁ πυρετός δὲν τὴν ἐγκατέλειπε πλέον.

Ἐνεθυμήθη ὅτι τῆ εἶχεν εἶπει ὁ Βαλόν, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεχωρίζετο ἐκείνων:

— Ἐπανέλθετε, ἂν ποτε ἡ ἀνάγκη σὰς πείσῃ.

Νὰ ἐπιστρέψῃ κάτω ἐκεῖ, πλησίον τοῦ ἀνθρώπου οὕτινος ἡ καρδιά εἶχε τραπῆ, ὅχι θὰ ἦτο πράξις κακῆ. Ἀλλ' ἐνεθυμήθη ἐπίσης τὴν σύστασιν ἣν τῆ εἶχε δώσει: «Ἄν λαβήτε ἀνάγκην, ἀποταθῆτε πρὸς τὸν κ. Μονμαγιέρ, εἰς τὰ μεταλλουργεῖα τοῦ Ἀγίου Διονυσίου.»

Μετέβη ἐκεῖ αὐθημερόν.

Εἰς τὸ ἐργοστάσιον, τῆ εἶπον ὅτι ὁ κ. Μονμαγιέρ δὲν ἦτο πλέον εἰς τὸ Ἅγιον Διονύσιον, ἀλλὰ διηύθυνεν ἀπὸ τινῶν μηνῶν σιδηρουργεῖα σημαντικὰ εἰς τὰ περίξ τοῦ Κρείλ.

Καὶ ὁ ἐπιστάτης ὅστις τῆ εἶδεν αὐτὰς τὰς πληροφορίες προσέθηκεν:

— Ἄν ἐπιμένετε νὰ τὸν ἰδῆτε τὸν ἴδιον, πρέπει νὰ πάτε στὸ Κρείλ· ἀλλ' ἂν τὸν θέλετε γιὰ ὑπόθεσι τοῦ ἐργοστασίου, τότε ἀποταθῆτε στὸν διάδοχόν του. Φθάνει τώρα σὲ λίγο. Εἶνε ἡ καλλίτερη στιγμὴ γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃτε. Ἀργότερα εἶνε δύσκολο.

— Ἄς ἦνε, εἶπεν, ἀποθεθαρρημένη, εὐαρεστήθητε νὰ μὲ ὀδηγήσῃτε εἰς αὐτόν.

Ὁ ἐπιστάτης προηγήθη αὐτῆς. Ἀφοῦ διεβησαν μακροὺς διαδρόμους, εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον, ἠνέωξε θύραν καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

— Ὅθ βρῆτε ἕνα νέον τοῦ γραφείου. Ὅθ σὰς εἰσαγαγῇ.

Ὁ νέος τοῦ γραφείου ἐπλησίασε πρὸς τὴν εἰσελεύσαν.

— Ζητεῖτε τὸν κ. Διευθυντήν; Ἄγαπάτε νὰ μοῦ δώσετε τὸ ὄνομα σὰς;

— Δὲν μὲ γνωρίζετε...

— Δὲν πειράζει. Οὕτω συνειθίζομεν.

— Εἰπάτε τῷ λοιπὸν ὅτι ὀνομαζέσθε Μαρκελίνα Λαγκῶν. Εἶχε ἐργασθῆ εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Σαιντ-Ουέν. Ἐνόμιζον ὅτι θὰ εὑρίσκον ἐδῶ τὸν κ. Μονμαγιέρ διὰ τὸν ὅποιον εἶχον σύστασιν ἐκ μέρους τοῦ κ. Βαλόν, ἐνὸς ἀρχιεργάτου τοῦ ἐργοστασίου...

— Τοῦ κ. Λουδοβίκου Βαλόν εἶπετε;

— Ναί, τὸν γνωρίζετε; Ἡ σύστασις του θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ;

Ὁ νέος τοῦ γραφείου τὴν ἠτένισε μὲ ὕφος ἐκπληκτικόν. Ἠρχισε νὰ γελᾷ, εἶτα αἰφνης ἠλεκτρικὸς κωδωνίσκος ἐσήμανεν. Ἐσπευσεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ καὶ παρέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ τινὰ λεπτὰ.

Ὅτε ἐπανῆλθεν, ἐπλησίασε, πάντοτε γελῶν, πρὸς τὴν Μαρκελίαν.

— Εὐαρεστήθητε νὰ εἰσέλθητε, κυρία. Ὁ κ. Διευθυντὴς σὰς περιμένει... Καὶ μὴ λησμονήσῃτε νὰ τῷ ὑπενηθυμίσητε ὅτι σὰς εἶπεν ὁ κ. Λουδοβίκος Βαλόν, σύστασις καλ-

λιτέρα αὐτῆς δὲν δύναται διὰ σὰς νὰ γείνη.

Ἐγέλα ἀπὸ καρδίας, ὡς ἄνθρωπος πλέξας ὠραῖον παιγνίδιον διὰ τὸ ὅποιον εἶνε βέλαιος ὅτι δὲν θὰ προξενήσῃ δυσἀρέσκειαν.

Εἰς τὸ γραφεῖον, ἀνὴρ τις ὄρθιος, ἐμειδίαν μελαγχολικῶς, τὴν περιέμενεν.

Ἐκείνη δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἐπιφώνησιν ἐκπληξέως.

Ὁ ἀνὴρ αὐτός, ὁ διευθυντής, ἦτο αὐτός οὗτος ὁ Λουδοβίκος Βαλόν.

— Ἄ! ἐτραύλισεν ἡ Μαρκελίνα, δὲν τὸ ἐγνώριζον... ἄλλως!...

— Ἄλλως, δὲν θὰ παρουσιάζεσθε, εἶπεν ἐκείνος περίλυπος... Διατί λοιπὸν μὲ ἀποφεύγετε; Τί ἔχετε εὔρει ἐπ' ἐμοῦ τὸ ἐπιλήψιμον; Μήπως λέξις τις ἢ βλέμμα μου σὰς ἔχει ποτὲ προσβάλει;

— Ὅχι, οὐδέποτε. Εἶσθε ὁ ἐντιμώτερος τῶν ἀνθρώπων.

— Τότε, εἶσθε ἄδικος...

— Μετανοῶ δι' ὅτι εἶπον. Ὅθ ἠρχομένην ὀπωσθήποτε, κύριε Βαλόν, διότι δὲν πρόκειται μόνον περὶ ἐμοῦ, ἦτις εἶμαι ἀσθενὴς καὶ λιαν ἀδύνατος, ἀλλὰ περὶ τῶν τέκνων μου...

— Τῶν τέκνων σὰς; εἶπε, προχωρῶν κατὰ ἐν βῆμα πρὸς αὐτήν.

— Ἐχω δύο. Τὸ πρῶτον εὑρίσκετο εἰς τὴν τροφόν, ὅτε ἤμην ἐν τῇ οἰκίᾳ σὰς. Τὸ ἄλλο εἶνε ἐνός μόλις ἔτους... Ἄν ἀπέθνησκον, σκέφθητε λοιπὸν, κύριε Βαλόν, τί θ' ἀπεγίνοντο αὐτὰ τὰ μικρά. Δι' αὐτὰ θέλω νὰ ζήσω... Καὶ δι' αὐτὰ ἠθέλον νὰ κερδίζω ὀλίγα χρήματα...

— Δὲν ἔχετε πλέον πόρους;

— Οὐδένα.

Ἠρώτησε, διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης, μετὰ μακρὸν ἰσταγμόν:

— Ἄλλ' ὁ πατήρ... ὁ πατήρ αὐτῶν τῶν παιδίων... Τόσον εἶνε λοιπὸν πτωχός... ὥστε σὰς ἀφίνει οὕτω χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ ὅπως σὰς παράσχῃ συνδρομὴν τινα;... τόσον λοιπὸν στερεῖται καρδίας καὶ ἐρωτος πρὸς σὰς διὰ νὰ σὰς ἐγκαταλείπῃ οὕτω πως;...

Ἐκείνη ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν, γενομένη ὀλοπόρφυρος.

— Δὲν μοῖ λέγετε τὸ ὄνομά του; Ὅθ ὑπάγω νὰ τὸν εὔρω. Ὅθ τὸν διδάξω ποῖον εἶνε τὸ καθήκόν του. Καὶ ἂν δὲν μὲ ἀκούσῃ, τότε, ἐδώκατε πράγματι τὸν ἐρωτὰ σὰς εἰς ὑποκείμενον ἀνάξιον καὶ ἄνευ τιμῆς.

— Μὴ τὸν ὑβρίζετε. Ἀπέθνηκεν.

Ὁ Βαλόν διατελεῖ ἐν ἀνεξήγητῳ ταραχῇ. Πηγαινοέρχεται ἐν τῷ γραφείῳ, συνοφρυς. Ἀλλ' ὅτε τὸ βλέμμα του προσέπεσεν ἐπὶ τῆς Μαρκελίνης, ὅσῳ καὶ ἂν ἦναι τὸ βλέμμα τοῦτο αὐστηρόν, εἶνε πάντοτε γλυκὺ καὶ ἀγαθόν, ὑποφέρει διότι τὴν ἀγαπᾷ.

— Ἦσθε ἐγγαμῶς; εἶπε τρέμων.

Ἐκείνη συνῆψε τὰς χεῖρας ἵνα τὸν ἰκετεύσῃ.

— Σὰς τὸ ζητῶ χάριν, εἶπε, μὴ μ' ἐρωτᾶτε!...

Ἐκείνος δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ κίνημα ὀργῆς, καὶ μετὰ τινος εἰρωνείας:

— Ἄ! ναί, ἐλησμόνουν... ἡ σύζυγός μου σὰς ἀπεκάλει τὴν Ὠραϊαν τῆς Κολάσεως... Ἐξἠκολούθει λοιπὸν διὰ σὰς αὐτὸς ὁ τίτλος;...

Εἶτα κατευαζόμενος, μετὰ φωνῆς ἠπιωτέρας :

— Συγγνώμην... Δικαίωμα σας εἶνε τὸ νὰ τηρῆτε τὰ μυστικά σας... Ἐγὼ ἄδικον... Ἡ ἀτυχὴς σύζυγός μου δὲν θὰ σας πειράξῃ πλέον διὰ τοὺς μυστηριώδεις τρόπους σας, ὡς ἐνίοτε ἤρσκετο νὰ κάμνη... Ἀπέθανεν...

Ὁ Βαλὸν ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ ἀπέμεινε σιωπηλός. Ἐφαίνετο λησμονήσας τὴν Μαρκελίαν Λαγκόν.

— Καὶ τὸ τέκνον σας, ἠρώτησεν αὐτὴ, καὶ ὁ μικρὸς Ρεβέρτος ;

— Εὐχαριστῶ, διότι δὲν τὸν ἐλησμονήσατε... Ἐμεγάλωσε καὶ εἶνε ἰσχυρός... Καὶ τὸ πάντων κάλλιον, εἶνε πνευματώδης καὶ ἀγαθός...

Εἶτα, αἴφνης, μετὰ νέαν σιγὴν.

— Ἦλθετε νὰ ζητήσητε ἔργον ;

— Ἐγὼ ἀπόλυτον ἀνάγκην τοιοῦτου.

— Ἰδοὺ τί δύναμαι νὰ σας δώσω. Δὲν δύνασθε ν' ἀρήσητε τὰ παιδιὰ σας. Προτιμώτερον νὰ ἐργάζησθε κατ' οἶκον. Αὐτὸ δὲν συνειθίζεται ποσὸς εἰς τὸ ἐργαστάσιον, ἀλλ' ἀδιάφορον. Ἐγὼ εἶμαι ὁ κύριος. Θὰ εὐρίσκετε ἐδῶ καθὲ πρῶτ' ἐπιστολὰς τὰς ὁποίας θὰ παραλαμβάνετε, θὰ τὰς ἐπιστρέψετε τὸ ἐσπέρας. Οὕτω δὲν θ' ἀναγκασθῆτε νὰ παραδώσητε εἰς τὴν φύλαξιν ἄλλης τὰ τέκνα σας. Θὰ λαμβάνητε διακόσια φράγκα κατὰ μῆνα. Σὰς εἶνε ἐπαρκῆ ;

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησε, διότι ὁ λαιμός της συνεσπίγγετο.

Ἐπλησίασε μόνον πρὸς τὸν Βαλόν, ἔλαβε τὴν πλατεῖαν καὶ εὐρωστον χεῖρα τοῦ ἐργάτου, τὴν προσήγγισεν εἰς τὰ χεῖλη της.

Καὶ ἐπὶ τῆς χειρὸς ἔπεσον χονδρὰ δάκρυα.

Ἠγέρθη ἀποτόμως, τὴν χεῖρα στηρίζων ἐπὶ τοῦ στήθους πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας, καὶ εἶπε διὰ φωνῆς πεπνιγμένης :

— ὦ ! Μαρκελίνα, Μαρκελίνα !... Πρὸς τί... .

— Ἀλλὰ δὲν ἐπεράτωσε τὴν φράσιν. Κατέστη πάλιν σοβαρός, θαμάσας τὴν συγκίνησίν του.

Καὶ σχεδὸν ψυχρῶς προσέθηκε :

— Προσπαθήσατε ν' ἀναλάβητε τὸ ἔργον σας ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσαρῶν ἡμερῶν. Εὐρετε δικαίτημα εἰς τὰ περίξ. Ἐχετε ἀνάγκην προκαταβολῆς τινος διὰ τὰ ἐξόδα τῆς μετακινήσεως.

— Εὐχαριστῶ, κυρίε, θὰ προμηθευθῶ.

Τὴν ἐχαίρεισε διὰ χειραψίας. Δὲν εἶχε πλέον τὸ θάρρος ἕνα ὁμιλήσῃ. Ἡ Μαρκελίνα ἐξῆλθεν.

Ὁ νέος τοῦ γραφείου ἐπλησίασε ζωηρῶς, περιχαρὴς τὸ ὄψος.

— Λοιπόν, κυρία, δὲν εἶχον δίκαιον νὰ σας εἶπω ὅτι ἡ σύστασις τοῦ κ. Λουδοβίκου Βαλὸν θὰ ἦτο διὰ σας πολὺτιμος ἀπέναντι τοῦ διευθυντοῦ μας ;

[Ἐπετα: συνέχεια.]

⊕

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον νεαπολιτικὸν διήγημα τοῦ Ἰταλοῦ *Salvatore di Giacomo*, εἶναι μὲν ὀλιγοσέλιδον, ἀλλ' ἡ δημοσιεύσις αὐτοῦ ἐν Ἰταλίᾳ παρήγαγεν ἐνθουσιώδη ἐπιτυχίαν εἰς τὸν συγγραφεῖα, ἔφθον μολὶς ὄντα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δημοσιεύσεώς του. Ἐκ τοῦ διηγήματος τούτου ἐξήγαγε δράμα, οὐτινος μοναδικὴ εἰς τὰ θεατρικὰ χρονικὰ ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία. Ἀνεβιάσθη διὰ πρῶτην φορὰν ἐπὶ τοῦ θεάτρου τοῦ Τουρίνου κατὰ τὸ 1888, καὶ ἐκτοτε ἐπανειλημμένως παρεστάθη εἰς ὅλα τὰ θεάτρα τῆς Ἰταλίας, ὅπου θεωρεῖται ὡς τὸ ἀριστοτέχνημα τοῦ νεαπολιτικοῦ δημοτικοῦ θεάτρου. Ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ, συνεργάτης τακτικὸς τῆς ἐφημερίδος «*Ταχυδρόμος τῆς Νεαπόλεως*», προσπαθεῖ εἰς τὰ ἔργα του νὰ προσδώσῃ ὅσον οἶόν τε δημοτικὸν τύπον· καὶ τοι αὐτὸς περιποιεῖται ἄκρως ἐκυτόν, καὶ εἶναι λεπτότατος εἰς τὰς ὁρέξεις καὶ εἰς τοὺς τρόπους, καὶ τοι ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν ὑψηλοτάτην ἀριστοκρατίαν τῆς Νεαπόλεως, ὅμως ἐτήρησε τὴν ἐνδυμασίαν ἀνθρώπου τοῦ νεαπολιτικοῦ λαοῦ· οὕτω δὲ ἐνδεδυμένος, συγγάζει νυχιημερῶν εἰς τοὺς ζωγραφικωτάτους δραμίσκους τῶν Νεαπολιτικῶν συνοικιῶν, ἐν τῷ μέσῳ ἐπικινδυνωδестаτῶν τυχοδιωκτῶν καὶ ἀλλοκότου λαοῦ, παρ' οὐ λατρεύεται, παρατηρῶν καὶ ρευθάζων. Ἐν τέλει σημειούμεν, ὅτι τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ διηγήματος τὰ ξίμο ν, ὅσον παράδοξον καὶ ἄν φαίνεται, ὅμως εἶναι συγγὸν πρᾶγμα εἰς τὰς δημοτικὰς τάξεις τῆς Νεαπόλεως. Καθ' ἐκάστην σχεδόν, εἰς συνοικίαν τινὰ τῆς πόλεως, ἀνθρώπος πάσῃον ἐκ νευρικῆς νόσου, κάμνει τάξιμον δημοσίᾳ πρὸ τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἐξαγορὰν τῆς ἰσασῆς του, ν' ἀποσύρῃ νέαν τινὰ ἐκ τοῦ ἀμαρτωλοῦ βίου της. δῖλον ὅτι νὰ λάθῃ δυστυχῆ τινὰ πτωχὴν ἐξ οἴκου ἀκολασίας καὶ νὰ τὴν νυμφεῦθῃ.

ΤΟ ΤΑΞΙΜΟΝ

Νεαπολιτικὸν διήγημα

ὑπὸ

SALVATORE DI GIACOMO

Α'

— Ἄχ ! Χριστέ μου ! ἴσταυρωμένε μου ! ἀνέκραξεν ὁ Βίκτωρ Ἀμάντης, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἡλιοφωτιστοῦ δραμίσκου, καὶ ἔτεινεν ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Χριστόν ! Ἄχ ! Χριστέ μου ! ἴσταυρωμένε μου, ποῦ ἔπιθανες ἐπάνω ἔς τὸν σταυρόν, θυμοῦ τί σοῦ λέγω αὐτὴν τὴν ἡμέραν, ἡ ὅποια εἶναι τὸ τελευταῖον σάββατον τοῦ Μαΐου ! Κάμε με καλὰ ἀπὸ τὴν ἐπιληψίαν, καὶ μὰ τοὺς πόνους ποῦ ὑπέφερες καὶ μὰ τὸ ἀκάνθινον στεφάνι σου, σοῦ κάμνω τάξιμον νὰ ἀποσύρω μίαν νέαν ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν, καὶ ἄν φανῶ ψεύστης, νὰ μὴ σώσω νὰ φθάσω ἔως ἔς αὐτὴν τὴν θύραν.

Ἐστράφη καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὸ ἀνεκτόν ἐργαστήριόν του. Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ εἶχον ὄραμαι οἱ ὑπαλλήλοι τοῦ βαφείου του. Οἱ γυμνοὶ καὶ νευρικοὶ βραχιόνες των, ποικιλόστικτοι μὲχρι τοῦ ἀγκῶνος ἐκ πρασίνου καὶ ἐρυθροῦ χρώματος ἦσαν πλήρεις κλωστῶν μεταξῆς καὶ ἐρίου ὅθεν ἐφαίνοντο ἀποστάζουσαι χρωματισμέναι σταγόνας.

Εἰς τὸ σκοτεινὸν βαθος τοῦ βαφείου, ἕτερον πρόσωπα ὡρὰ ἐφαίνοντο ἕτεραι χεῖρες πρασιναί, κίτρινοι, ἐρυθροὶ ἐστηρίζοντο ἐπὶ τῶν περιωχῶν τῆς θύρας. Ἐν ᾧ ὁ Βίκτωρ ἐπέστρεφε στεροφῶ βήματι, ἐν ἐκστάσει εὐρισκόμενος, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ πρόσωπον φωτιζόμενα ἐκ τῆς ἐπισημότητος τοῦ ὄρκου, ὁ γηραιότερος τῶν ὑπαλλήλων του ἐστράφη πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τοῖς εἶπεν :

— Ἀφήστε νὰ περάσῃ.

Ἄπαντες παρεμέρισαν πρὸ τοῦ Βικτωρος Ἀμάντη.

Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ ἐργαστηρίου του, ἀντιμέτωπος τοῦ γέροντος ὑπαλλήλου, ἀμρότεροι ἐθεώρησαν ἀλλήλους ἐπὶ μακρὸν λίαν συγκεκλιμένον καὶ ἐν σιγῇ. Ἐπὶ τέλους ὁ γέρον ἐψιθύρισε :

— Καλὰ, παιδί μου.

Εἶτα προσέθετο, τείνων πρὸς τὸν Χριστόν τοῦ δραμίσκου τὸν μακρὸν ἰσχυρὸν βραχιονά του καὶ τὴν βεβαυμένην χεῖρα του, ἥτις ἐφαίνετο ὡς ὑπὸ χειροκτίτου καλυπτομένη.

— Ἐκεῖ εἶναι τὸ ἱατρικόν, καὶ νῆσαι βέβαιος ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπ' αὐτὴν τὴν ὄραν θὰ σ' ἐπαγρυπνῆ ἰδιαιτέρως.

— Γένοιτο, εἶπεν ὁ Βίκτωρ. Ἐκματάξιμον καὶ θέλω νὰ τὸ κρατήσω. Ἀλλ' αὐτὸς πρέπει νὰ μῶ δώσῃ θάναμιν.

Ὁ γέρον εἶχε τοὺς ὀφθαλμούς δακρυβρέκτους.

— Θὰ σοῦ δώσῃ, παιδί μου, μὴ φοβῆσαι. Ὁ Θεὸς μὰς ἀκούει.

— Τώρα καταλαβήνω τὸν ἑαυτόν μου καλλίτερα, ἐψιθύρισε ὁ Βίκτωρ Ἀμάντης. Τὸ πιστεύεις, κύρ Μάρκο ; Αἰσθανομαι τὸν ἑαυτόν μου ἐλαφρότερον. Ὡσάν νὰ ἔρριψα ἐκεῖ, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁρόμου, τὸ βαρος ποῦ εἶχα ἔς τὸ στήθος μου...

Ὁ γέρον ἐπεδοκίμαζεν. Εἶτα, θεωρῶν ἔξω :

— Βίκτωρ ! εἶπε, κύτταξε κομμάτι αὐτὸν τὸν κόσμον.

Εἰς τὸν οὐδὸν ἐκάστου ἐργαστηρίου ὁμοίως συνεζήτουν σχολιάζοντες. Μετέβαινον, ἤρχοντο, διεβινον, παρετήρουν ἐντὸς τοῦ βαφείου μετὰ περιεργίας, ἀνεζήτουν τὸν Βίκτωρα διὰ νὰ καταλαβῶσι λόγον τινὰ ἢ χειρονομίαν. Βεβαίως τὸ πρᾶγμα ὑπῆρξε παράδοξον. Τὰ παιδιὰ πρὸ τοῦ ἐργαστηρίου ἐθεῶντο κεχηνότα, ἔχοντα τὰς μικρὰς χεῖρας των ἐπὶ τῆς ῥάχews τῶν ὁμηλικῶν των. Ἄπασα ἡ ὁδὸς ἐπληροῦτο βοῆς καὶ συμμετεῖχε τοῦ μεγάλου συμβάντος. Ὅμως γυναικῶν κατῆλθε βιαίως ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ δραμίσκου πρὸς τὸν Χριστόν. Διερχόμεναι ἄπασαι, διὰ κοινῆς κινήματος, ἔστρεψαν τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ παρατηρήσωσι λάθρα ἐντὸς τοῦ βαφείου, ἐν ᾧ ἡ ἐργασία εἶχεν ἐπαναληφθῆ.

Ἐκ τινος κάδου κυκνωπὸς καπνὸς ἀνῆρχετο διαχεόμενος ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου. Ἡκούοντο βραχεῖς βηγῶδες ἤχοι. Δυσάρεστος ὁσμὴ ἐξήρχετο μὲχρι τῆς ὁδοῦ καὶ ἔπιανε τὸν λαιμόν. Εἰς τὸ βαθος, εἰς τὸ κισθῶς, ἐνθα ἐκινούοντο ἀόριστοι μορφαί, ἀντήγει ὁ ὑπόκωφος καὶ τακτικὸς κρότος τοῦ ἐριουχοῦ βυθιζομένου εἰς τὸν κάδον.

Ὁ Βίκτωρ δὲν ἐφαίνετο πλέον.

Ἡ ὁμάς τῶν γυναικῶν τούτων διῆλθε, διψευσθεῖσης τῆς ἐλπίδος της. Ἐστησαν ὑπὸ τὸν γιγαντιαῖον Χριστόν καὶ ἐκάστη ἐξ αὐτῶν ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμούς ἐπ' αὐτοῦ διὰ νὰ τὸν θεωρήσῃ.

Ὁ σταυρὸς ὠρθοῦτο ἐκεῖ ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐπιδημίας τῆς χολέρας ἐπὶ τετραγώνου βάσεως ἐκ χρωματιστῶν πλινθίων. Κασσιτέρινος θόλος προεφύλαττε τὸν Χριστόν ἀπὸ τῆς βροχῆς, καὶ ὁ μυθὸς τοῦ θόλου ἦτο κυκνωτὸς χουσολαμπής. Τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἐκρέματο, ἡ δεδεμένη κεφαλὴ του ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ δεξιῦ ὤμου του καὶ διὰ τῶν διατρυπημένων παλαμῶν τῶν χειρῶν του αἵματῆρά σειρὰ ἔρρεεν ἐκ τοῦ πορφυροῦ ἡλου κατὰ μῆκος τῶν βραχιονῶν. Σταγόνες τινὲς μελανοῦ αἵματος διέρρρινον ἀκόμη τὸ ὄχρον σῶμα ἄνω τοῦ στήθους, καὶ κα-

τωτέρω ἐκ λογχευμένης πληγῆς ἔρρεεν ὡσαύτως αἷμα ἐπὶ τῆς λευκῆς ταινίας, ἧτις ἔδενε τὴν ὄσφυν. Οἱ δύο φανοὶ τοῦ θόλου ἦσαν ἀνημμένοι καὶ ἐνίοτε εἰς τὸ ἠλιακὸν αἴμα ὑπολάμβυεις των ἐφαίνοντο ἐξαφανίζομεναι.

Κάτωθεν ἐπὶ τῆς πλινθίνης βάσεως εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σταυροῦ, δύο φυλλάδες καμελιῶν ὠρθοῦντο ἐντὸς μικρῶν ἐρυθρῶν ἀγγείων καὶ ἔφθινον. Ἰσχυρότερος καὶ πρασινοειδέστερος κισσὸς ἀνῆρχετο καὶ περιέσφιγγε τὸ ξύλον τοῦ σταυροῦ.

B'

Ἔναι τῶν γυναικῶν ἐκείνων ἤρξαντο προσευχόμεναι βαιᾶ τῆ φωνῆ, ἀνυψοῦσαι πρὸς τὸν Χριστὸν τοὺς δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς των, καὶ ἕτεραι νεώτεραι συνηροίσθησαν περίξ τοῦ σταυροῦ, περιπλέγῃν ἔχουσαι τοὺς βραχίονας καὶ προσβλέπουσαι αὐτὸν σιωπηρῶς. Μία ἐξ αὐτῶν ἐχασμῆθη καὶ ἐστέναξεν ἐπὶ μακρὸν ἀνιῶσα. Ἐν ᾧ αἱ ἕτεραι αἰτίνες ἐπιθυροῖζον τὰς προσευχὰς των ἐστρέφοντο.

— Γιὰ κυττάξατε, εἶπεν αὕτη ἐκπληκτος, καὶ διὰ νὰ εἶπη τι, ἔκαμε τάξιμο καὶ δὲν τοῦ ἔφερον οὔτε μιὰ λαμπάδα.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ γηραιότερα, ἔτσι ὅμως συνειθίζου. Ὅτ' τοῦ τὸ εἶπῶ, ἐγὼ ποῦ τὸν εἶδα τὴν ὥρα ποῦ γεννήθη.

Καὶ ἡ ὁμάς τῶν γυναικῶν ἀπῆλθεν.

Ἡ γραῖα προσέβαινε, ἀφηγομένη τὸ πρᾶγμα εἰς ἅπαντας. Ἄλλως τε πανταχοῦ ἐλάλουν περὶ τοῦ ταξίματος. Οἱ διαβάται ἐσταμάτων καὶ ἠρώτων τοὺς κατοίκους τοῦ δρομίσκου.

— Ἐνας νέος ἔκαμε τάξιμο εἰς τὸν σταυρωμένον.

— Ἐξέλασε τὴν λαμπάδα, διέκοπτε πάντοτε ἡ γραῖα, καὶ τώρα θὰ πάγω νὰ τοῦ τὸ πῶ.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ βαφεῖον καὶ ἀνέκραξε :

— Καὶ πῶς δά, Βικτωρ, ἔκαμες τάξιμο καὶ ἐξέλασες τὴν λαμπάδα ;

— Ἄχ ! Ἰησοῦ Χριστέ μου ! ἀνέκραξεν ὁ Βικτωρ, ἐρχόμενος εἰς αὐτὴν εἰς τὸν ὀπισθόδομον τοῦ ἐργαστηρίου. Ἐχεις δίκαιον, καὶ πόσαι χρειάζονται ;

— Δώδεκα, αὕτη εἶναι ἡ συνήθεια.

— Καὶ ἐσυλλογίσθης καὶ τῆς τρεῖς λειτουργίας ; Κάμε τὰ πράγματα σωστά, παιδί μου ! μὴ τὸν κάμης καὶ θυμώσῃ, τὸν σταυρωμένον μας.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀπεκρίθη ὁ Βικτωρ, νὰ πλύνω τὰ χέρια μου καὶ πηγαίνω διὰ τῆς λαμπάδας.

Ἡ γραῖα κατῆλθεν ἠρέμα τὰς δύο βαθμίδας τοῦ ἐργαστηρίου, στηριζομένη διὰ τῆς χειρὸς ἐπὶ τῆς θύρας καὶ λέγουσα :

— Δὲν πειράζει, παιδί μου. Ὁ Κύριος θὰ σοῦ δώσῃ τὴν υἰγιάν σου.

Ὁ Βικτωρ ἐνίψε τὰς χεῖρας καὶ ἐξῆλθε. Καθ' ὅλον τὸν δρόμον δὲν ἐτόλμα νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς, μονονοῦκ αἰσχυντηλός. Ἡσθάνετο τὸν σκοπὸν ἁπάντων μακρῶν καὶ ἐπιμόνων βλεμμάτων, ἅτινα τὸν ἠνόχλουν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ διαβήματός του.

Κατὰ τὴν διαβάσιν του οἱ ἄνθρωποι ἠσθροίζοντο, συνωμίλουν χαμηλοφώνως καὶ ἐνί-

στε μάλιστα τὸν ἠρώτων. Ὑπορρινίζουσα φωνὴ τῶ εἶπε :

— Κύρ Βικτωρ, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, εἰρήνη εἰς σέ. Ἡ Παναγία νὰ σέ βοηθῇ.

Ἐκεῖνος ἐθεώρησε λάθρα ἦτο ἡ τυφλὴ Μαριάννα, ἧτις ἔτεινε τὴν χεῖρά της εἰς τοὺς διαβάτας, ἀφ' οὔτου ἦτο παῖς ἐτι καὶ ἐξήρχετο μετὰ τοῦ πατρός του. Εἶχεν αὕτη ἀκούση τινὰ λέγοντα :

— Νὰ ὁ Βικτωρ, ὁ βαφεῖς ποῦ περνᾶ.

Οὐδ' ἐσυλλογίσθη κἄν νὰ τὴν ἐλεήσῃ. Ὡστε ἡ τυφλὴ ἐγνώριεν ὡσαύτως τὸ τάξιμον καὶ ἅπαντες λοιπὸν τὸ ἐγίνωσκον. Τῶ ἐφάνη ἅμα εἰσῆλθεν εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Σπίνας Κορώνας, ὅτι ἅπαντες ἐπίσης τὸν ἐγνώριζον, οἱ νέοι ἐμποροῦπάλληλοι, οἱ ἐργάται ἀργυρωμάτων καὶ ἐλεφαντουργοὶ σιριτῶντες ὑπὸ τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῶν ἐργαστηρίων. Τότε, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ βαφεῖον μὲ τὸ δέμα τῶν λαμπάδων ὑπὸ μαλῆς, ἔλαβε τὴν ὁδὸν Βίκο Ἀστούτη, τὴν ἀνῆλθεν, ἔστρεψεν εἰς τὴν Βίκο Σεμπρεβίτα καὶ παραχρῆμα εὐρέθη ἀντιμέτωπος τοῦ Χριστοῦ, εἰς ὃν ἔληγεν ὁ δρομίσκος. Τὸ βαφεῖον ἦτο ἐκεῖ, εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν, καὶ εἶτα ὁ δρομίσκος ἐπλατύνετο, ἀνῆρχετο καὶ ἐσχημάτιζε καμπύλην.

Οὐδεὶς παρέσχε προσοχὴν εἰς αὐτόν, διότι ἤρχετο ἐκ τοῦ κάτω μέρους τῆς ὁδοῦ, ἐγγὺς τοῦ τοίχου ἄλλ' ἀιρνιδίως πρᾶγμα τι ἤγγισεν ἐλαφρῶς τὸ πρόσωπόν του, τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸν ὦμον καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του. Ἐθεώρησε χαμῆς ἦτο ῥόδον τοῦ Μαιῦ. Ἐθεώρησε πρὸς τὰ ἔνω. Ἐπὶ τοῦ φαιού τοίχου μόνον μικρὰ παραθύρα, οἰκίας ἀκολάστου βίου, κεκλεισμένα ὑπὸ πρασίνων παραθυροφύλλων ὑπῆρχον. Διὰ τοῦ κενοῦ τῶν ἐλασμάτων τῶν παραθυροφύλλων, δύο, εἶτα τρία φύλλα ῥόδου ἔπεσαν ἀκόμη ἠρέμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, εἶτα οὐδὲν πλέον.

Ὁ Βικτωρ Ἀμάντης ἔστη ἀκίνητος. σύννονος. Ἐθεώρησε περίξ αὐτοῦ. Ἄπαντες ἐνησχολοῦντο εἰς τὰς ἐργασίας των. Γαληνιαία σιγὴ ἐπεκράτει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἐτέρου ἄκρου τῆς ὁδοῦ. Ὁ ὑπερμεγέθης Χριστὸς ὠρθοῦτο πρὸ τοῦ ἀστράπτοντος ἡλίου.

Ὁ Βικτωρ Ἀμάντης, χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν, ἔριψε ταχὺ βλέμμα εἰς τὰ ἄφωνα παραθύρα, εἶτα ἐκνύψεν, ἔλαβε τὸ ῥόδον ἀπὸ τοῦ στελέχους, τὸ ἐκρυψεν ὅσον ἠδυνήθη μετὰ τοῦ βραχιόνός του καὶ τοῦ δέματος τῶν λαμπάδων καὶ ἐξηρανίσθη.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Γ6.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Κόρη χωρικοῦ, ἀλλ' ἐκπαιδευθεῖσα δωρεάν εἰς σχολεῖον καλογοραίων ἐνθα μία της θεῖα ἦτο καλογοραῖα, ἐνεφορήθη ἰδεῶν μεγάλων καὶ φιλοδόξων ὡς ὁ γάμος μόνος ἠδύνατο νὰ ἐπραγματοποιεῖ. θὰ ἐζῆ ἐν τῇ πόλει. θὰ ἐσύχναζεν εἰς τὴν κοινωνίαν θὰ ἐδέχετο ἐπισκέψεις, θὰ ὠμίλουν περὶ τῶν ἐσθῆτων της καὶ τῶν ἐπιτυχιῶν της.

Ἀπὸ τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου τῆς ἡλικίας της ἔτους ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, ἐζῆ δι' αὐτῶν τῶν ὀνειρῶν.

Τὸ μέρος καὶ τὰ πρόσωπα ἐν μέσῳ τῶν ὀπειῶν ἐζῆ δὲν ἦσαν τῆ ἀληθεία πρόσφορα πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν ὀνειρῶν της, ἀλλ' αὕτη οὐδόλως προσεῖχεν εἰς ταῦτα πάντα.

Ἀφουρνιζομένη τὸ πρῶτ' ἀργά, ἅμα τῆ ἐξεγέρσει της ἐκαλλωπίζετο, καὶ ἔμενε εἰς τὸν θάλαμόν της τὸν ὀπῶν, μὲ τὸ τίποτε σχεδόν, εἶχε καλλωπίσει καὶ τῶ εἶχε προσδώσει ὄψιν ἀριστοκρατικὴν ! Ἐκεῖ μὲ τὰ παραπετάσματα κλειστά τὸ θέρος, παρὰ τὴν ἐστίαν τὸν χειμῶνα, ἀνεγίνωσκε τὰ ὀλίγα βιβλία, ἐξ ὧν ἀποτελεῖτο ἡ βιβλιοθήκη της καὶ κατὰ καιροῦς, ὁσάκις ἠδύνατο νὰ τὸ προμηθεύηται, μυθιστόρημά τι κιννοφανές ἢ περιοδικὸν τοῦ συρμοῦ εἰς ὃ ἦτο συνδρομήτρια καὶ τοῦ ὁποίου ἀπεστήθιζε τὰ περιεχόμενα. Ὅτε ἐκουράζετο ἀναγινώσκουσα, ἔγραφεν ἀτελευτήτους ἐπιστολάς πρὸς δύο ἢ τρεῖς φίλας της παλαιὰς τοῦ ἐκπαιδευτηρίου, αἰτίνες ὡς αὕτη ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξωτερικεύσασιν τὰς ἐλπίδας των.

Ὅσάκις συγκατένευε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ θαλάμου τούτου ὅπως ὑπάγη καὶ ἴδῃ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα της ἐργαζομένους εἰς τοὺς ἀγρούς των, ἢ ἐπαναφέροντας τοὺς σίτους των, ἐφόρει χειρόκτια μέχρις ἀγκῶνων, πυκνὸν πέπλον καὶ ἐκράτει ἐρυθρὸν ἀλεξήλιον τρομάζον τὰς βούς. Μεθ' ὅλα ταῦτα, ἦτο κόρη καλὴ ἐν τούτοις, φιλόστοργος πρὸς τοὺς γονεῖς της πλὴν σταθερὰ ἐν ταῖς ἀριστοκρατικαῖς της ἰδέας εἰς σημεῖον τοιοῦτο, ὥστε ἀπέκρουσε τρεῖς ἢ τέσσαρας προνομίουχους δι' αὐτὴν γάμους.

Πῶς νὰ ἐγίνετο ἡ σύζυγος χωρικοῦ, ὅσα πλοῦσιος ἐκεῖνος καὶ ἂν ἦτο, πῶς ἦτο δυνατόν αὕτη νὰ διήρχετο τὸν βίον της εἰς τοὺς ἀγρούς ἢ ἐν τινι χωρίῳ ;

Ἐπρεπε νὰ ζήσῃ εἰς μεγαλόπολιν, ἢ ἐστὼ καὶ ἐν μικρᾷ ἐπαρχίᾳ, διότι ἐχαλιναγώγει τοὺς φιλοδόξους πόθους της καὶ δὲν ἀπῆτει ποσῶς τὰ ἀδύνατα : εἰς Βορῶν ἢ εἰς Τολώσην.

Ὅτε ὁ ὑπολοχαγὸς Δορκιπὲ ἦλθε νὰ καταλύσῃ εἰς τὸ ὑποστατικόν, ἐκ πρώτης ὀψεως δὲν τῆ ἔκαμε καὶ τόσην ἐντύπωσιν, εἰς ὑπολοχαγός ! Ἄλλ' ὅτε ἐδείχθη περιποιητικὸς καὶ εὐγενὴς τοὺς τρόπους πρὸς αὐτὴν, ὁ ἀπλοῦς ὑπολοχαγὸς κατέστη σύζυγος, ὑποφερτὸς ἐν τῷ παρόντι, ζηλευτὸς διὰ τὸ μέλλον : σύζυγος συνταγματάρχου αὕτη, στρατηγῶ ! Ματέβαλε γνώμην καὶ ὁ γάμος ἐτελέσθη.

— Ὅτ' ἔχωμεν αἴθουσαν.

— Πᾶν ὅ,τι ἀγαπᾶς.

— Ὅτ' δεχώμεθα.

— Πᾶν ὅ,τι ἀγαπᾶς.

— Ὅτ' προμηθευθῶμεν ἐπιπλα ἀπὸ τοῦ Μπωβέ.

— Καὶ ἐπιπλα ἀπὸ τοῦ Μπωβέ.

Ἦτο ζήτημα ἡ διοργάνωσις αὐτῆ τῆς αἰθούσης. Ὁ σύζυγος μὲ τὰ χρέη του μόνον εὐρέθη κατὰ τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου ἀντὶ τῆς ἐκ τριάκοντα χιλιάδων φράγκων προικὸς ἣν ἔμελλε ν' ἀποφέρει, ἡ σύζυγος μόνον κεφάλαιον εἶχε χίλια ὀκτακόσια φράγκα ἅτινα οἱ γονεῖς τῆς, μετὰ πολλοὺς ἰδρωτάς, ἠδουήθησαν νὰ τῇ παρασχωσι. Πῶς δι' αὐτῶν, νὰ ἐπιπλώσῃσι μίαν αἰθουσαν, ἔποτε τόσαι ἄλλαι ἐπιέργουσαι ἀνάγκαι ὑπῆρχον! Ἐν τούτοις ἐκείνη ἐπέτυχε τὸν σκοπὸν τῆς. Ἐν τῇ περιόδῳ τῆς σελήνης τοῦ μέλιτος ὁ σύζυγος οὐδὲν ἠδύνατο νὰ τῇ ἀπεποιετο, καὶ ἄλλως τε, ἀνέθετεν ἀκόμη τὰς ἐλπίδας του ἐπὶ προικὸς. Ἄφ' ἑτέρου, τόσον ὀλίγον ἀπαιτητικὴ ἦτο ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ, ὥστε οὐδὲν ἄλλο ἐζήτηε: τὴν αἰθουσαν τῆς, τὴν αἰθουσαν τῆς καὶ μόνην.

Τὴν εἶχεν ἐπὶ τέλους, ἤμιστα πολυτελῆ, στενόχωρον ἰδίως, μὲ μικρὰ πενιχρὰ ἐπιπλα καὶ παντοειδῆ ἀπομιμήσεις: εἰς καναπές ἐκειτο ἀπέναντι τῆς ἐστίας, δύο ἀνάκλιτρα καθίσματα τινὰ ἀλλοκότων σχημάτων, μία γωνία. Ὁ μέγιστος τῶν πόθων τῆς ἦτο ἐν κλειδοκύμβαλον, ἀλλ' ἀδυνατοῦσα ν' ἀγοράσῃ εἶχεν ἐνδοκίμασε τοιοῦτο καί, ἂν αἰ φωναί του ἦσαν κατὰ τι ἠλλοιωμένοι, τὸ ἐξωτερικόν του ὅμως ἐνεποῖε ὠραίαν ἐντύπωσιν.

Ἄφου τὰ πάντα ἦσαν πλέον ἔτοιμα, ἔκαμε τὰς ἐπισκέψεις τῆς καὶ φυσικῶ τῷ λόγῳ τῇ ἀνταπέδωκαν αὐτάς.

Ὅποια ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τῆς ὅτε εἶδε συνηθροισμένας παρ' αὐτῇ τὴν βαρωνίδα Λαοντάν καὶ τὴν κυρίαν Μωπέκ, τὴν κυρίαν ἐπάρχου, καθημένας τὴν μίαν παρὰ τὴν ἄλλην ἐπὶ τοῦ καναπέ, τὴν κόμησσαν Λά Ζενεβραί, τὴν κυρίαν Κόλλα, ὀλόκληρον τέλος τὴν Φεγιαδὴν ὑπῆρχεν ἔλλειψις καθισμάτων.

Ὅποιος θρίαμβος διὰ τὴν χωρικὴν!

Ἦτο ἴση πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκείνας.

Οὐδέποτε ἠγάπησε τόσον τρυφερῶς τὸν σύζυγόν τῆς ὅσον κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν καὶ μετὰ πάθος τὸν περιεπτύχθη ὅτε ἀπέμειναν μόναι. Δὲν ἐγνώριζε καὶ αὐτὴ πῶς νὰ τῷ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς!

Τὶ ἐσήμαινεν ἂν ὁ κοιτῶν τῶν νεονύμφων περιελάμβανε κλινὴν σιδεράν καὶ δύο καθίσματα μόνον, τὸ δὲ ἐστιατόριον ξυλινὴν τράπεζαν χωλὴν: εἶχε τὴν αἰθουσαν τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐδέχετο.

Ἄλλ' ἐκάστην τετάρτην ἀπὸ τὰς ἐπομένους δὲν συνηθροίζοντο ἐκεῖ, καὶ τοῦ λοιποῦ, ὅχι πλέον καθισμάτων, ἀλλ' ἐπισκεπτῶν καὶ ἐπισκεπτριῶν ὑπῆρχεν ἔλλειψις.

Εἰς μάτην περιέμενεν ἀπὸ τὰς τρεῖς μέχρη τῶν ἐπτὰ, κανεῖς δὲν ἤρχετο.

Εἶχον ἀνταποδώσει εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ὑπολοχαγοῦ τὴν ἐπισκεψὶν τῆς ὡς νύμφης, ἀλλὰ τί νὰ ἐπήγαινον κατόπιον νὰ ἔκαμνον παρ' αὐτῇ; Ἡ βαρωνὶς Λαοντάν ἐτήρει τὴν θέσιν τῆς, ἡ κυρία ἐπάρχου εἶχε πολλὰς ἄλλας ἐπισκέψεις νὰ κάμῃ ἀπαραιτήτους διὰ τὴν πορείαν τῆς διοικήσεως.

Κατ' ἀρχάς, πᾶσαν τετάρτην, ὁ Δραπιεῖ ἔμενε παρ' αὐτῇ, ἀλλ' ὅτε εἶδεν ὅτι δὲν ἤρχοντο ἡ μάλλον ὅτι κανεῖς δὲν ἤρχετο, ἐτράπη πρὸς τὸ καφενεῖον ὅπου ἐπέβη τὸν καιρὸν του παίζων βεζίκ ἢ ὀμίμον, καὶ λίαν

ἐπωφελῶς μάλιστα, διότι ἦτο ἀήτητος εἰς τὰ δύο αὐτὰ παιγνίδια.

Τότε περιέμενε μόνη δίχως ν' ἀποθαρρυνθῇ, μετ' ἀνεκτικῆς ὑπομονῆς ἧτις ἀπετέλει τὸ κύριον συστατικόν τοῦ πράξου τῆς καὶ ἐστερημένου τραχύτητος καὶ μεμφιστριῶν χαρακτήρος: μετὰ τὸν χρόνον θὰ ἐπετύγχανε.

Ἀπὸ τῆς μεσημβρίας, ἐτακτοποιεῖ τὴν αἰθουσαν τῆς ὅσῳ πλέον φιλοκάλως ἠδύνατο, εἶτα ἐνεδύετο διὰ νὰ εἶναι ἔτοιμος νὰ ἐγκαθιδροῦθῃ εἰς τὸ ἀνάκλιτρόν τῆς εἰς τὰς τρεῖς.

Τότε ἀνέμενε, τὸ εὖς ἔχουσα τεταμένον, ἀκροαμένη τοὺς κρότους τῆς κλίμακος: ἀνέβαινον, δι' αὐτὴν ἀναμφιβόλως: ὅχι: ἀργότερον ἴσως.

Καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔρριπτε βλέμμα μελαγχολικόν ἐπὶ τῶν ἀνθέων τῶν τοποθετημένων ἐφ' ὅλων τῶν δοχείων, φοβουμένη μὴ κανεῖς δὲν τὰ ἐβλεπε. Τόσους κόπους καὶ μόχθους τῇ ἐστοιχίζον τὰ ἄνθη αὐτά. Διότι ἀδυνατοῦσα νὰ τ' ἀγοράσῃ ὅπως ὅλοι ἀπὸ τὰς ἀνοσπώλιδας, τὰ συνέλεγεν ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα τῆς τρίτης ἢ ἰδία, ἐκ τῶν λειμώνων καὶ τῶν ἀγρῶν. Τὸ ἔφ' ἦσαν ἄφθονα, ἀλλὰ τὸ θέρος ὀλιγώστευον καὶ τὸν χειμῶνα καθίσταντο ἔτι σπανιώτερα. Ἄλλ' οὐδὲν τὴν ἀνεχαιτίζεε τοῦ νὰ τρέχῃ καὶ τ' ἀναζητῇ: δὲν ἔκαμνε πρὸς τοῦτο ἢ ὀλίγον δρόμον περισσύτερον. Καὶ πρὸς τὸ ἐσπέρας οἱ γείτονες τὴν ἐβλεπον ἐπανεροχομένην μὲ ὀγκώδη δέσμη ἀνθέων ἢ πρασίνων κλάδων, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἐποχὴν.

Γ'

Πλέον ἢ ἀπαξ εἶχε καθ' ἑαυτὴν σκεφθῆ ἂν ὁ Βονέ θὰ ἐνεθυμῆτο ἄρα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν τῷ εἶπεν ὅτι δέχεται, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐτόλμα νὰ δώσῃ πίστιν εἰς τὸ προαίσθημα τὸ λέγον αὐτῇ ἐνδομύχως ὅτι θὰ ἤρχετο. Τόσakis τὰ προαισθηματὰ τῆς τὴν εἶχον ἐξαπατήσει. Τόσakis ἀνέμεινεν ἐπισκέψεις περὶ ὧν ἦτο βεβαία καὶ αἰτινες ἐν τούτοις οὐδέποτε ἦλθον.

Τῇ ἀληθείᾳ, ὁ σύζυγός τῆς καὶ ὁ Βονέ ὑπῆρξαν ἐν τῇ σχολῇ συμμαθηταὶ καὶ δεσμοὶ οἰκειότητος τοὺς συνέδεον ἐκείθεν, ἀλλὰ καὶ ὁ Σολέ ὑπῆρξε συμμαθητὴς τοῦ ἀνδρός τῆς, καὶ ἐν τούτοις ἐμετροῦντο ἐπὶ τῶν δακτύλων αἰ φορὰ καθ' ἣς ἦλθε πρὸς ἐπισκεψὶν.

Πολλάκις εἶχεν ἀκούσει τὸν σύζυγόν τῆς νὰ ἐπαινεῖ τὸν Βονέ, ὅσον οὐδένα ἄλλον, διὰ τὴν εὐφυίαν του, τὴν εὐθύτητά του, τὴν ὑπερηφάνειάν του ὡς καὶ τὴν κακὴν τύχην ἧτις τὸν κατέτρεχε: ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ ἔχῃ τοιαῦτα προσόντα δὲν ἐσήμαινεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἦτο ἀκριβῆς καὶ εἰς τὰς κοινωνικὰς διατυπώσεις. Καὶ τοιαῦτα περὶ τοῦ Βονέ κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀψησχόλου τὸ πνεῦμά τῆς.

Ὅτε ἤκουσε βῆμα διστάζον ἐπὶ τῆς κλίμακος, τὸν βηματισμὸν ἀνθρώπου τὸ πρῶτον ἐρχομένου εἰς τινὰ οἰκίαν, δὲν ἐδίστασε ποσῶς: ἐκεῖνος εἶνε! Ἐντεῦθεν ἡ ὑπόδοχὴ τῆς ἦν εἶδος.

Ἐπῆλθε στιγμὴ στιγμῆς ὅτε ὁ Βονέ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίτρου τὸ ὅποιον ἐκείνη

τῷ εἶχε πλησίον τῆς ὑποδείξει, διότι μὴ συμμετέχων τῆς χαρᾶς ἦν ἐκείνη εἶχεν ἐπιδείξει δὲν ἐτόλμα νὰ εἴπῃ τι φοβούμενος μὴ τῷ διαφύγῃ τι ἄτοπον. Ἡ πρῶτος καὶ μελαγχολικὴ αὐτῇ γυνὴ εἰς ἣν τόσον ἀποτόμως ὁ σύζυγός τῆς εἶχε προσερχθῆ ἐνώπιόν του, τῷ ἐνέπνεε συμπάθειαν καὶ δὲν ἠθελε νὰ τὴν ἐλύπει. Ἡ ὑχαριστήθη τόσον βλέπουσα αὐτόν, διότι ἀναμφιβόλως ὑπῆρξε συμμαθητὴς τοῦ ἀνδρός τῆς, καὶ τοῦτο ἀπεκάλυπτε πρὸ αὐτοῦ συζυγικὴν ἀγάπην ἧτις τὸν συνεχίει: τόσον τραχὺς ἐκείνος, τόσον αὐτῇ τρυφερά! τὴν πτωχὴν γυναῖκα!

Ἄλλὰ πρὸς μεγάλην του ἐκπληξίν, δὲν ἐγένετο περὶ Δραπιεῖ λόγος, ὡς τὸ ὑπέθετεν, ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ.

— Πῶς εὐρίσκετε τὴν Φεγιαδὴν;

Ἡ ἐρώτησις ἦτο ἐπιβάλλουσα: διὰ τὸν Βονέ ἦτο τόσῳ μάλλον σημαντικὴ καθόσον τὸν ἤγε φυσικῶς πρὸς τὴν κυρίαν Βοσμορῶ καὶ τὰς θυγατέρας τῆς. Δὲν εἶχεν ἢ ν' ἀφήσῃ νὰ ἔλθῃ μόνη τῆς ἢ ὁμιλία.

Ἄλλ' ἐδέησε νὰ περιμένῃ ἐπὶ μακρόν, διότι ἡ κυρία Δραπιεῖ ὅχι μόνον διὰ τὴν δόξαν τοῦ νὰ ἔχῃ ἐπισκέπτῃν τινὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ τις ἐπέμενε τόσον εἰς τὴν ἡμέραν τῆς δεξιώσεως, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν τέρψιν τῆς συνδιαλέξεως.

Ἡ θυγάτηρ αὐτῆ τῶν χωρικῶν δὲν ἀπόλεσεν εἰς μάτην τὸν ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ τῶν κλογοραϊῶν χρόνον τῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Ἄστ. Χ. λοχ. Ἄ ρ γ ο σ τ ὀ λ ο ν. Ἐγράψαμεν. — κ. Ν. Β. Κ ἐ ρ κ υ ρ α ν. Ἐλήφθη ἀντίτιμον 2 συνδρομῶν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Π. Κ. Φ ι λ ι α τ ρ ά. Ἄπεστάλη. — κ. Ι. Β. καὶ Α. Π. Π ε ρ α ρ ι α ῖ, Α. Ἰω., Π. Α. καὶ Α. Μ. Τ ρ ῖ π ο λ ι ν, Γ. Σ. καὶ Ἰω. Ρ. Μ ὺ λ ο υ ς. Συνδρομαὶ ὡμῶν ἐλήφθησαν. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Γ. Ἄν. Π ε ρ ρ α ῖ ἄ. Ἐλήφθη ἀντίτιμον 5 νέων συνδρομητῶν, ὧν ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — κυρίαν Ἐλέν. Σ. καὶ κ. Ἀνδρ. Μ., Σωτ. Β., Κ. Α., Ἄγ. Ν., Θ. Κορ. Δημ. Ρ. Ἄ θ ῆ ν α ς. Συνδρομαὶ ὡμῶν ἐλήφθησαν. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. διευθυντὴν «Νεμέας». Ἐνταῦθα. Συνδρομῆσας ἐλήφθη. — κ. Χαρ. Π. Γόλ. Π ρ ῆ θ ε ζ α ν. Ἐλήφθησαν δρ. 15. Ἐγράψαμεν. Φύλλα «Ἐκλεκτῶν» καὶ ἀγγελίαι ἀπεστάλησαν. — κ. Κωνστ. Π. Φ ι λ ι π π ο ὕ π ο λ ι ν. Ἐλήφθησαν φρ. χ. 18. Ἀποδείξεις συνδρομῶν καὶ βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Κ. Ζ ἄ κ υ ν θ ο ν. Ἐλήφθη δελτάριον σας. Δὲν εἶνε δὰ καὶ τόση βία! — κ. Π. Κ. Φ ι λ ι α τ ρ ά. — κ. Σπυρ. Π. Ληξουρίου. Ἐλήφθη ἐπιταγὴ δρ. 50. Ἐγράψαμεν. — κ. Κωνστ. Ἄπ. Η. καὶ Κ. Κ. Ἄ μ α λ ι ἄ δ α. Ταχ. Ἐπιταγαὶ ἐλήφθησαν. Ἀποδείξεις «Ἐκλεκτῶν» καὶ βιβλία ἀπεστάλησαν — κυρίαν Πην. Δρ. Μ ε σ ο λ ὄ γ γ ι ο ν. Βιβλία παρεδόθησαν. — κ. Α. Β. Κ. Β ἄ τ ο ὕ μ. Ἀγγελίαι καὶ «Ἐκλεκτὰ» ἀπεστάλησαν. — κ. Χρ. Β. Σῦρον. Ἀγγελία ἀπεστάλη. — κ. Στ. Β'. Ἐλήφθησαν φρ. 52 παρὰ κ. Κωνσταντινίδου. Ἐγράψαμεν. — κ. Εὐστ. Ρ. Ἄ λ ε ξ ἄ ν δ ρ ε ι α ν. Ἐνεγράσαν καὶ οἱ 13. Περιμένοντες. — κ. Α. Δ. Βασ. Ρ α ῖ ζ. Ἐλήφθη Συγκλῆ 116 φρ. χ. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. Βιβλία κτλ. ἀπεστάλησαν. — κ. Κ. Ζ. Ἰ σ μ α ἑ λ ι α ν. Κατάλογος βιβλίων ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν. — κ. Α. Δ. Σ. Ἄ λ ε ξ ἄ ν δ ρ ε ι α ν. Ἐνεγράφη. Δῶρα θὰ ἀποσταλῶσι.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθουρινθόδους ἐκτάσεως κατὰστημα εὐρίσκεται πλούτος σκευῶν υδελουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπεσκέφθη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Ευρώπης, ἵνα ἐπαίσιως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατὰστημα του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατὰστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐρέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο με κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὠραία σκευὴ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινού τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιών.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὠρισμένα.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΔΙΟΔΟΥ ΑΡΙΘ. 192
(Ἀπέναντι Ξενοδοχείου «Στέμματος»).

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ

ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΕΥΡΩΠΗΣ

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris. — F. Rolinger-Meidlinc et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγματικῶς παντός εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπιχειρήματα ἐπιστολῶν καὶ φακέλων — χαράσσονται σφραγίδες παντός εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλατοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτρια. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ

ἤτοι

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ

ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζιῶου, ἱατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῇ Ἐθνικῇ Πανεπιστημίῳ, μετὰ 21 εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ.

Ἄδειον δρ. 3. 50, χρυσοῦδων 4. 50.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ

Σ. ΔΕΝΑΞΑ

Ὀδὸς Σταδίου 63.

Βισάντιο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλθαζία, Νεκταρ, Βορδῶ, Ζαμάικα. Οἶνοι κοινοὶ πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὀκτῶν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι κατὰ φιάλας ἢ κατ' ὀκτῶν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὄλων τῶν ἐπιδορπέων Ευρωπαϊκῶν καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἱατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.

Ὀδὸς Μουσῶν, 11.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 39,

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, μαστουλίων, ὀμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικών εἰδῶν.

Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαίμοδεταὶ κατὰ παραγγελίαν.

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῇ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρόμων Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἐκάστην ἐπιστρεφόμενην καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου **ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ** εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κ ο λ ὶ ν ι α παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὀκτῶν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

Bazard de la Havane

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλατεία Ὁμονοίας, Οἰκία Πάγκα, καὶ Ὀδὸς Σταδίου, οἰκία Καλλιγᾶ

ΚΑΠΝΑ Ἀγρινίου, Λαμίας, Θεσσαλίας, ΠΟΥΡΑ Ὀλλανδίας, Γερμανίας, **ΣΙΓΑΡΑ**
Τουρκίας—Γεντζε. Ἀθῶνα εἰς κουτία καὶ λιανικῶς
ΣΙΓΑΡΕΤΑ Γεντζε (Αἰγύπτου) ἐκάστη χιλιάς φράγκα 40. Μὲ δοκιμὴν. Παρισίων καὶ Βιέννης ἐκ Κε- **ΠΙΠΙΑΙ**
χρημπαρίου, καὶ διάφοροι ἄλλαι

Τιμαὶ συγκαταχθικαί.

Τὸ **Bazard de la Havane** ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν **ΤΣΙΓΑΡΕΤΩΝ** λιανικῶς διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικόν, οἰαδήποτε χώρας Ευρώπης καὶ Τουρκίας, τὴν ἀποστολὴν δερμάτων **χονδρικῶς**. Ἡ τριακονταετής ἐργασία καὶ πείρα τοῦ καταστηματάρχου καὶ κατασκευαστοῦ κ. Ἀγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγύησις ὅτι μόνον εἰς τὸ **Bazard de la Havane** δύναται τις νὰ εὕρῃ τὰ περιφημότερα Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνὰ, διότι ὅλα τὰ εἶδη τῶν καπνῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἐκλέγονται καὶ συμμιγνύονται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Ἀγγελίδου, καὶ ἐπομένως εἶνε τὰ μόνον καπνὰ.—πρὸ πάντων τὰ **Ἑλληνικὰ**—τὰ ὅποια ἔχουν γεῦσιν ἐξαισίαν καὶ γλυκυτάτην. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ καπνίσῃ σιγάρων φυσικῶς εὐώδους—ἰδίως Ἑλληνικῶν—καὶ ὄχι τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας (Ἀγχαελοῦ), ἄς ἀγοράξῃ σιγάρων μόνον ἀπὸ τὸ

Bazard de la Havane

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ» πωλοῦνται ἐν τῷ γκαρφέῳ ὁδὸς Πρωαστείου ἀριθ. 10

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δε Ἀμίτσις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ μας καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 5.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΑΡΙΘΜΟΣ 16.

Χάρτης τυπογραφικῶς διαφόρων ποσότητων, καὶ σχημάτων χρωμάτων, λεῖος καὶ μὴ.

Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος.